

Podróże do piekieł

BOLESŁAW MICIŃSKI

Podróże do piekieł

*Cerberus haec ingens latratu regna trifauci
personat adverso recubans inmanis in atro¹*

(Vergili, Aeneis VI)

Żonie

¹*Cerberus haec (...) inmanis in atro* (łac.) — Wergiliusz, *Eneida*, Ks. VI, w. 417–418: „Tych państw potworny Cerber o potrójnej głowie / Szczekaniem strzeże, leżąc z przeciwka w jaskini” (tłum. Tadeusz Karyłowski). [przypis edytorski]

I

„... Wiosło sążniste ująwszy w ręce — uciekać
Musisz daleko, daleko, wędrując stopą strudzoną,
Aż przyjdiesz do ludzi takowych, których wzrok nigdy na ziemi
Morskich nie widział fal... a ręka ich soli przenigdy
Do strawy nie sypie, a oni nie znają, co splewne są statki,
Bo nigdy nie oglądali czerwono-lśniących kadłubów
Szerokożagłych naw... ni wiosła, które skrzydłami
Są dla pierzchliwych korabiów²!... Lecz ninie³ tobie wyjawię
Znak nieomylny, widomy, iżbyś go zaś nie przepomniał⁴:
Jeśli na drodze swej zdybiesz⁵ takiego jak ty wędrownika,
A on, ujrzawszy cię, stanie, spojrzysz i powie, iż niesiesz
Łopatę na mocnych ramionach: wtedy ci stanąć koniecznie
I w ziem⁶ osadzić sążniste⁷ wiosło i wbić je tam silnie...”

(Proroctwo Tejrezjasza. Homer, *Odyseja*, Ks. XI: W państwie umarłych, tłum. J. Wittlin).

I

Kiedy Julian Apostata⁸, wróg chrystianizmu, ruszył w roku 363 na podbój Persji, aby po tryumfalnym — jak przypuszczał — powrocie, zniszczyć ostatecznie młody i szkolany wewnątrzniemi walkami Kościół, nie przypuszczał zapewne, że modlitwa jego „szkolnego kolegi”, świętego Bazylego⁹, wytrąci mu berło z martwej dłoni. Oto, jak mówi legenda, gdy św. Bazyli w trwodze o losy Kościoła, modlił się przed obrazem Matki Bożej, u stóp której klęczał pięknie wymalowany św. Merkuriusz z włócznią, obraz zaćmił się, a po chwili św. Merkuriusz powrócił, składając u stóp Madonny zakrwawioną włócznię. Wtedy już było wiadome — mówi kronika — że cesarz Julian poległ.

Dziwnym zbiegiem okoliczności ów święty z obrazka nosił imię posłannika bogów Hermesa-Merkuriusza. Mknąc z włócznią ponad morzem, podobny był zapewne do Hermesa takiego, jakim go nam przedstawił Homer w piątej księdze *Odysei*:

...i ponad morzem przechodził,
Prując tuż nad otchłanią, jako ta mewa rybitwa
Co nad straszniemi zatoki zwelzionych¹⁰, słonych bałwanów
Ryby poławia — więc nieraz skrzydła swe w fali ubroczy.

Chrześcijański Hermes zmienił tylko posoch¹¹ na włócznię. Tak to „*psychopompos*”, który według tradycji starożytnej prowadził dusze do Hadesu, odprowadził cesarza Juliana, ostatniego sługę bogów do chrześcijańskiego już piekła. Mocna musiała być modlitwa Bazylego, bo św. Merkuriusz zapewne tak samo jak za dawnych czasów, niechętnie ruszał w drogę („nie bardzo iść mu się chciało, bo i któż by chciał z dobrej woli się włóczyć po tych wodnistych i słonych pustkowiach?”). W jednym punkcie jednakże zbiegły się upodobania świętego Bazylego i cesarza Odstępca. Punktem stycznym był Homer. W liście do Grzegorza z Nazjansu, święty Bazyli, sławiąc urok swego klasztorowego zacisza,

²korab (daw.) — okręt, statek, łódź. [przypis edytorski]

³ninie (daw.) — teraz. [przypis edytorski]

⁴przepomniać (daw.) — zapomnieć. [przypis edytorski]

⁵zdybać (daw.) — przyłapać; tu: spotkać. [przypis edytorski]

⁶w ziem (daw. forma) — w ziemię. [przypis edytorski]

⁷sążnisty — mierzący sążeń, tj. ok. 2 metry. [przypis edytorski]

⁸Julian Apostata właściwie Flavius Claudius Iulianus (331/332–363) — cesarz rzymski Flawiusz Julian (361–363); przydano mu później przydomek „Apostata” (tj. „odstępca”) ze względu na odrzucenie przez niego religii chrześcijańskiej przyjętej przez jego rodziców i powrót do tradycyjnych wierzeń starorzymskich. [przypis edytorski]

⁹Bazyli (329–379) — zw. Bazyliem Wielkim, pisarz wczesnochrześcijański należący do grona ojców Kościoła, święty prawosławny i katolicki, biskup i doktor Kościoła, uważany za ojca wschodniego monastycyzmu. [przypis edytorski]

¹⁰nad straszniemi zatoki zwelzionych (daw.) — skłębionych nad straszniemi zatokami. [przypis edytorski]

¹¹posoch — kostur; kij służący do podpierania się. [przypis edytorski]

pisze: „Piękne ono jak wyspa Kalipso”. To wspomnienie Homera prześwieca przez pismo świętobliwego Ojca jak słońce przez liście na wyspie pięknej Nimfy. Św. Bazyli nie mógł zapomnieć Ogięci.

Tu, na tajemniczej wyspie, wśród szumiących heksametrów *Odysei*, podali sobie ręce wrogowie: Ojciec Kościoła i cesarz Odstępca.

2

Odyseja, jak każdy zresztą utwór literacki, jest zespołem schematów aktualizowanych w zależności od indywidualnego nastawienia czytelnika i ogólnej struktury epoki. Porwoczy Alcybiades spoliczkował pewnego retora za to tylko, że czcigodny bakałarz nie „trzymał na składzie” przygód mądrego Odyseusza. Lukian z Samosaty, niezrównany plotkarz i subtelny ironista, który dotarł do piekła, żeglując we wnętrznościach wieloryba, parodiował Homera, zarzucał mu... błagę i bez szczególnego nabożeństwa odnosił się do bogów *Iliady*. Kto w bogów nie wierzy, niech nie czyta Homera — gromił Julian Apostata duchownych galilejskich; „jest rzeczą absurdalną, aby ci, którzy komentują jego dzieła, gardzili równocześnie bogami, których on sławi”.

Julian nie przypuszczał zapewne, że po latach wielu Imc. X. Fr. D. L. M. Fénelon¹² Arcybiskup Kambrejski zanudzać będzie małego Delfina *Wędrówkami Telemacha*, aby młody adept homeryckiego kultu w „cnotę rósł jako kwiat, który wiosna buynie rozwija, aby polubił rozumu słodkie zabawy, aby miał w sercu Achillea odwagę, nie przejmując srogości, aby był rozważny, dobry, łaskawy, dla ludzi przychylny”. Tak prawił mądry biskup; zefiry wstrzymywały swe łagodne powiewania, rozwijały się kwiaty niewzruszane od wilgotnych akwilonów, strumyki bieg swój wstrzymywały spokojny, echo powtarzało jego słowa pobliskim górcom... królówiczył spał, ale satyry i fauny nastawiały uszów kończących i cieszyły się słowami dobrego kapłana, który — jak wieść niesie — przez sen nawet recytował Homera. Nie przypuszczał też Julian zapewne, że *abbé*¹³ Fraguier¹⁴ w roku 1714 złoży śluby publiczne, iż rok pobożnego żywota poświęci wyłącznie Homerowi, aby móc w skupieniu ducha, dzień w dzień pochłaniać tysiąc heksametrów dla zachowania dobrego smaku. Ale nie kto inny właśnie jak Boileau¹⁵ zarzucał Homerowi „*la bassesse du style*”¹⁶: „Jam tu nie przyszedł gwoli Trojan — mówi Achilles Homera — bo mi nigdy nie brali *ni wołów ni koni*”. Zdanie to zalatuje oborą i dlatego to Racine przekształcił skargi Achillea zgodnie z wymaganiami „*style noble*”:

Et jamais dans Larisse un lâche ravisseur
Me vint-il enlever *ou ma femme ou ma soeur*¹⁷!

Innymi oczyma patrzył na Homera romantyk: „Chaos, niebo, ziemia, Geo i Ceto, Jupiter, bóg bogów, Agamemnon, król królów, ludy, stada, świątynie, miasta, oblężenia, żniwa, ocean; Diomedes walczący, Ulisses błądzący; cyklopy, pigmeje, karta geograficzna z koroną bogów na Olimpie; tu i ówdzie ogniste jamy, poprzez które przeziara Erebus; kapłani, dziewice, matki, niemowlęta przerażone pióropuszcami, pies, który pamięta, wielkie słowa padające z gęstwiny białych bród, Wulkan błazen wyżyn, Tersytes¹⁸ błazen nizin,

¹²Fénelon, François właśc. François de Salignac de la Mothe (1651–1715) — fr. duchowny, teolog, pedagog, pisarz i kaznodzieja; prekursor idei oświecenia; znany szczególnie jako autor powieści *Przygody Telemacha* (1699). [przypis edytorski]

¹³abbé (fr.) — ojciec, ojczulek (o księdzu). [przypis edytorski]

¹⁴Fraguier, Claude François (1660–1728) — fr. duchowny i pisarz, w młodym wieku wstąpił do zakonu jezuitów, który opuścił w 1694 r., by poświęcić się literaturze; twórca klasycystyczny, autor dysertacji o historii klasycznej, profesor teologii w Caen, współpracował z pierwszym w Europie czasopiśmem naukowym „Journal des Savants”, przyjaźnił się z przedstawicielami nauki i sztuki oraz pisarkami: Madame de Lafayette oraz Ninon de Lenclos; członek Akademii Francuskiej (1717). [przypis edytorski]

¹⁵Boileau, Nicolas (1636–1711) — fr. poeta i krytyk literacki, autor poematu *Sztuka poetycka* wyznaczającego kanon piękna okresu klasycyzmu. [przypis edytorski]

¹⁶la bassesse du style (fr.) — niski styl; wulgarność stylu. [przypis edytorski]

¹⁷Et jamais (...) me vint-il enlever *ou ma femme ou ma soeur* — nigdy (...) nie porwali mej żony ni córki. [przypis edytorski]

¹⁸Tersytes (mit. gr.) — bohater *Iliady* Homera; wojownik achajski, bezczelny, złośliwy, najtchórniejszy i najbrzydszy spośród uczestników wojny trojańskiej; uosobienie motłochu, prostactwa ludzi z nizin; podczas wieców miał zwyczaj wszczynać kłótnie, buntował się przeciw dowódcom i obrażał ich. [przypis edytorski]

dwa aspekty małżeństwa przewidziane na wieki i uosobione w postaciach Heleny i Penelopy; Styks, Los, pięta Achillesa, bez której Los byłby zwyciężony przez Styks; potwory, bohaterowie, ludzie; tysiąc perspektyw podpatrzonych w mgłach antycznego świata; ten bezmiar — to Homer”.

Tak grzmiał Victor Hugo, który na swoje szczęście rozminął się w czasie z porywczym Alcybiadesem. Grzmiał wielkim głosem. Drgnął Delfin uspioony na wyspach szczęśliwych łagodnym śpiewem makolągwy, struchlałe satyry strzygły niespokojnie kończystymi uszami. Szła burza romantyzmu; teatralne błyskawice rozświetliły tekturowy Olimp i zgasły, stłumione kurtyną czasu.

Ta wielość perspektyw zawartych w *Odyssei* poprzez analizę różnorodnych interpretacji i odczuć pozwala wnikać w ducha epoki. Romantycy żyli „zmysłem chaosu” i dlatego to Słowacki nadał Achillesowi rysy Shakespeare’owskich bohaterów, a Hefajstosa nazywał „duchem elementarnym”. Ośrodkiem zainteresowań klasyków francuskich były walory formalne i zagadnienia na wskroś estetyczne. Współczesny czytelnik aktualizuje raczej walory treściowe i heroiczną „Es-durową” tonację Homera.

Dramatyczna nadbudowa wzniesiona nad *Odysseją* obnaża zawarte w niej idee tragizmu i odsłania równocześnie spiętrzone trudności i konflikty naszego czasu.

3

Arystoteles nazwał *Iliadę* epopeją czynu a *Odysseję* epopeją cierpienia. Określenie to lokalizuje *Odysseję* w świecie bezruchu. Cierpienie bowiem należy do bezczasowego i nieruchomego świata wartości, z którego wyłączone są aktywność i tragizm. Tragiczność i czyn uwikłane są w wzajemnych zależnościach: ich wspólnym łożyskiem jest czas, forma zdarzeń i ruchu, czas, w którym coś się dzieje, kształtuje i zamiera, czas, w którym działanie dojrzewa, rozwija się i niszczy. I dlatego w głębokim ujęciu Maxa Schelera tragiczność nie jest wcale czymś specyficznym ludzkim, ale zjawiskiem uniwersalnym. Indywidualne zdarzenia tragiczne odsłaniają tylko trwale, z samą istotą świata dane czynniki, związki i siły, które leżąc ponad wolnością człowieka prowadzą go z nieuchronną koniecznością do nieuniknionej i niezawinionej katastrofy, do unicestwienia wartości, planów, zamysłów i pragnień.

Spoza tragicznych zdarzeń wyłania się z głębokiej perspektywy świat jako właściwy i oddalony przedmiot tragiczności, podobny do skały dźwigniętej z dna oceanu rękami gniewnego Posejdon, do skały, którą opływa szumiący nurt heksametrów *Odyssei*. Ta epopeja tragiczności jest, podobnie jak *Iliada*, epopeją czynu. Nie można ich przeciwstawić, tak jak nie można np. przeciwstawić *Krytyki Czystego Rozumu* jako zespołu zdań — *Krytyce Rozumu Praktycznego* jako zbiorowi rozumowań: zdanie jest konstytutywnym składnikiem rozumowania, tak jak czyn jest koniecznym elementem tragizmu.

4

W znanym obrazie Timantesa przedstawiającym ofiarowanie Ifigenii starożytny malarz przesłonił zboląłą twarz Agamemnona. Wydano o tym wiele bystrzych sądów. Pliniusz mówił o rezygnacji malarza, który zwątpił, czy potrafi nadać ojcu wyraz twarzy dość boleściwy. Valerius Maximus widział w tym nieudolność sztuki. Lessing chwalił szlachetny umiar: „Timantes znał granice, jakie Gracje nakładają na jego sztukę. Wiedział, że rozpacz, przypadająca Agamemnonowi jako ojcu, objawia się wykrzywieniami, szpetnymi zawsze”.

W istocie — jak się zdaje — Timantes rąbkim płaszczą zastąpił tragiczną maskę, którą teatr grecki przesłonił twarz bohaterów. Tragiczność bowiem jest zjawiskiem uniwersalnym, obiektywnym, a więc niezależnym od uczuć i ich wyrazu, od łez, przelotnych uśmiechów i brzd, które żłobi na twarzach ludzkich.

„Tragiczność — mówi Scheler — to cecha zdarzeń, losów i charakterów, którą jako ich cechę spostrzegamy i naocznie chwytny, która w nich ma swoje siedlisko — to ciężkie, mroźne tchnienie, które z rzeczy samych wychodzi, to mroczna poświata, która je otacza i w której zdaje się nam przebłyskać pewna szczególna własność świata, nie zaś naszego »ja«, jego uczuć lub przeżyć współczucia czy strachu”.

Cierpienie, Czyn, Los

Obraz świata, Kondycja
ludzka

Romantyzm odsłonił twarz Agamemnona: twórczość romantyczna jest tylko projekcją odczucia tragiczności i podobnie jak badania psychologiczne ukazuje uwikłanego w tragicznym zdarzeniu człowieka: nie mówi o tym, czym tragiczność jest, ale o tym, jak tragiczność działa i dlatego przypomina krajobraz zdeptany burzą — zmaczone rozlewiska wód i gałęzie ugiętych wiatrem drzew mówią o ślepej potędze rozpiętych sił przyrody i ze skutków pozwalają wnosić o przyczynie.

Klasycyzm przesłania twarz człowieka i obnaża czystą, obiektywną ideę tragizmu. Jej „mroczna poświata” niezalmana w pryzmacie osobowości ślizga się po maskach tragicznych, modeluje niezmienny wykrój ust, leży plamą cienia w głęboko żłobionych oczodołach i połyskuje odbita w szumiącym morzu *Odysei*.

Homer tkaniną heksametrów przesłonił twarz jak Agamemnon w scenie ofiarowania Ifigenii; nie umiemy odtworzyć jego rysów i tu ma swoje źródło tak zwana kwestia homerycka, której ośrodkiem jest problematyczne „istnienie” poety. Oto nas wreszcie uwolniono od jego imienia — wołał Goethe olśniony odkryciem Wolffa¹⁹, dla którego Homer był tworem fantazji i wcieleniem epiki ludowej.

*Qui s’imaginera que ce poème si parfait n’avait jamais été composé par un effort du génie d’un grand poète*²⁰ — pytał Fénelon, który posłużył się istnieniem Homera dla wykazania istnienia Boga. *Obiektywizm Homera jest jedynym uzasadnieniem kwestii homeryckiej*. Nie można jej tłumaczyć ubóstwem materiału historycznego; starożytni wiedzieli o Homerze tyle co i my: urodziła go nimfa z bogiem rzeki Melesem, a w dobie wojen trojańskich Homer był wielbłądem, jak uporczywie twierdzili zwolennicy pitagorejskiej wędrówki dusz. Historia nic nam nie mówi o Homerze — pisał Lukian z Samosaty — możemy go chwalić tylko na podstawie jego dzieł. Gdybyśmy jednak tyle właśnie o Słowackim wiedzieli, że go zrodziła rusalka, gdyby Ikwa jak wzburzony Skamander wystąpiła z brzegów, splukując ślady jego stóp, gdyby góra królowej Bony strugami lawy zalała Krzemieniec jak Wezuwiusz Pompeję, gdyby z twórczości Słowackiego ocalała jedna tylko kartka wydarta z *Beniowskiego* — mogłaby już powstać bogata literatura biograficzna. Z niechybną precyzją odtworzono by jego życiorys, jego profil, jego Sally, jego samotność, smutek i dumę. Między Homerem a jego dziełem leży przepaść taka, jak między Bogiem a stworzeniem. Ale Grecy nie znali ani „*creatio ex nihilo*” ani „*creatio continua*”. Homer jak Demiurg Platona zlepił świat z odwiecznie istniejącej materii i jak bogowie Epikura nie wtrącał się w losy szaleńców.

„Czyż takiej pracy warci biedni śmiertelnicy
Co raz piękni jak liście, kiedy się rozwiną,
Znowu jak liście zwiędłe padają i giną?”

5

„Mowa jest dwoistej postaci, jest prawdziwa i kłamliwa — mówi Sokrates do Hermogenesa. — Prawdziwa jej istota jest gładka i boska i zamieszkuje na wysokościach z bogami, fałszywa zaś na dole, jako kosmata i koźłokształtna (*tragikon*) — tam przebywa przeważna część mitów i zmyśleń w środowisku tragicznym”.

Jeżeli Lajos spłodzi syna — odpowiada wyrocznia — będzie przezeń zabity. Jeżeli Krezus przekroczy Halys — zgubi potężne królestwo. Jeżeli druhowie Odysa oszczędzą trzodę Apollina — wrócą do Itaki. Jeżeli Odys spotka wędrowca... jeżeli odprawi pokutę... *Ten fatalizm warunkowy jest ośrodkiem zjawiska tragiczności; pozostawia wolność wyboru, pozwala walczyć, ale... „bogowie wiedzą wszystko”* — mówi Homer.

¹⁹Wolf, Friedrich August (1759–1824) — przedstawiciel niem. klasycyzmu, uważany za twórcę nowoczesnej filologii, którą definiował jako studia nad naturą odworowaną w dziełach starożytnych, przy czym metody tej dyscypliny obejmować miały badanie i interpretację historii, piśmiennictwa (samego języka oraz literatury), sztuki i innych dzieł kultury antycznej; jako profesor Uniwersytetu w Halle prowadził seminarium filologiczne; w dziele *Prolegomena zu Homer* (1795) zawarł swoje poglądy na kwestię homerycką, tj. poddał w wątpliwość, że przypisywane Homerowi eposy były dziełem pojedynczej osoby. [przypis edytorski]

²⁰*Qui s’imaginera que ce poème si parfait n’avait jamais été composé par un effort du génie d’un grand poète* (fr.) — któż wyobrazi sobie, że ten wiersz tak doskonale nie został nigdy skomponowany dzięki wysiłkowi geniuszu wielkiego poety. [przypis edytorski]

Konieczność tragiczna pisana na niebie lotem ptaków, zamknięta w zmiennym profilu płomienia i w mętnych zarysach snów, leży ponad indywidualną wolnością człowieka. Mantyka jest afirmacją konieczności, ale język wróżb uwikłany jest w alternatywach. Wiatr bije w skrzydła jaskółek, strzępi profil wróżebnego płomienia, a „sny nie zawsze się iszczą”...

...albowiem dwojaki mamy podwoje,
Którymi wchodzić przywykły — przysnione mdle te widziadła,
Jedne są z kości słoniowej, a druga brama rogowa.
Jakoż te sny, co przywioną przez wrota z kości słoniowej,
Są li²¹ zwodniczym omamem i żaden z nich się nie spełnia.
Natomiast sny, co gładkimi wrotami z rogu przypelzną,
Mają moc prawdy”.

Sny „gładkie i boskie” wylatują wrotami z rogu i szybują na wysokościach w świecie abstrakcyjnych schematów Platona — sny kłamliwe, „kosmate i koźłokształtne” krążą nad ziemią w środowisku tragicznym. Sen jest mieszkańcem piekieł i dlatego Odyseusz wstąpił do państwa śmierci, aby obnażyć mechanizm konieczności i uchwycić w locie sny płynące bramą z rogu.

Sen

6

Hermes, przewodnik dusz, jako bóg śmierci pojawia się po raz pierwszy w *Odysei*. Jego berło uśmierza powieki śmiertelnych.

„Oto nim skinął: słuchają dusze i lecą z poszumem...
Na drogę truchła je owo prowadzi Hermes zbawiciel,
I przelatują nad strugą oceanową, mijają
Skały Leukady, gdzie wrota słoneczne są — mijają
Kraję snów i na łąki zlatują asfodelowe”.

Śmierć krąży nad *Odyseją* jak Hermes nad strugą oceanową, nad wrotami słonecznymi, nad krainą snów. Ogigia jest państwem śmierci podobnie jak wyspa zapomnienia Lotofagów. Mieszka tu nimfa Kalipso, „strasliwa bogini”. W nocy nad wyspą pięknej nimfy szybuje chwiejnym lotem sowa, unosząc w szponach tłuste myszy, zamyślonę wronę spacerującą po piasku wybrzeża, krogulec, „rodzony brat śmierci”, gnieździ się w gałęziach cementarnych cyprysów. Śmierć śpiewa na łąkach syrenich, śmierć — sześciogłowa suka drzemie w jaskini Skilli, śmierć — boska Charibdis „ponurą poi się wodą”. Łódź Feaków sunie cicho po mglistym morzu, upiorna i nierzeczywista jak łódź Charona

„Cicho, cichutko... usiedli milczkiem na ławach
Ujęli wiosła i cumy z kamiennych kołków na brzegu
Poodczepiali. — A ledwie wiosły się pozad odmachną,
Zaledwie ruszą, już ciężki sen na powieki runie:
Sen nieprzespany i słodki — najbardziej śmierci podobien”.

Odyseja rozwinęła się z mitu *eschatologicznego* i dlatego podróż do piekieł jest kulminacyjnym punktem wędrówek Odyseusza. Tu, w prorocztwie Tejrzejasa zacieśnia się węzeł tragiczny: Odys, który pogardził nieśmiertelnością, aby „choćby dym, co się z dała unasza nad ojczyzną ziemią, raz jeden, choćby konając — ujrzeć” — Odys, skazany jest na *tulaczkę* i wiosło sążniste ująwszy w ręce — uciekać musi daleko, daleko, wędrując stopą strudzoną, aż przyjdzie do ludzi takowych, których wzrok nigdy na ziemi morskich nie widział fal...

Podróż, Życie jako
wędrówka

²¹są li zwodniczym omamem (daw.) — konstrukcja z partykulą *li*; znaczenie: są tylko zwodniczym omamem. [przypis edytorski]

Uwikłana w alternatywach mowa Tejrezjasza pomknęła bramą z kości słoniowej — „kosmata i koźłokształtna”, bo nawet w piekle, jak nas zapewnia Lukian z Samosaty, świątynia Kłamstwa mieści się obok świątyni Prawdy.

Lajos spłodził syna, który go zabił, Krezus przekroczył Halys i zgubił potężne królestwo, druhowie Odysa nie oszczędzili trzód Apollona i nie wrócili do Itaki. Czy Odys spotkał wędrowca, czy odprawił przepisaną pokutę, czy wrócił? Homer nie odpowiada na te pytania. Piorun Zeusa zamyka *Odyseję* jak groźny wykrzyk. Przewidywamy tylko właściwą tragedię i zbliżającą się nieuchronnie katastrofę. Homer, podobnie jak Timantes, „znał granice, jakie Gracje nakładają na jego sztukę, wiedział, że rozpacz objawia się wykrzywieniami szpetnymi zawsze” i dlatego przesłonił widowisko nazbyt smutne: siwy, zmęczony Odyseusz kuszyka wsparty na kijku po piaszczystych wertepach dalekich od Itaki krain. Ten król dążący uparcie z *wiosłem* na ramieniu *w głąb łądu*, musiał chyba przypominać strach na wróble — śmieszny, jak koźlonogi symbol tragiczności.

7

Determinizm wyklucza wolność woli i dlatego w jego ramach nie ma miejsca na zjawisko tragiczności. Fatalizm pozostawia człowiekowi wolność wyboru, ale przeznaczenie spotykamy na tych właśnie drogach, na któreśmy wstąpili, aby przeznaczenia uniknąć. Mówiąc słowami Schelera, to *wina* przychodzi do człowieka — nie człowiek do winy. „Wina” czyha na rozstajnych drogach i staje w poprzek tej, na którą wstąpił wolny, niezeterminowany bohater. Dlatego to Edyp spotkał Lajosa, a Odyseusz Polifema. Konieczność tragiczna nie przypomina w niczym irracjonalnej, ślepej „woli” Schopenhauera — jest „apollińska”, trzeźwa, zatopiona w kalkulacjach: stawia wobec nieskończoności możliwych alternatyw, nie krępuje w niczym wolnej decyzji, ale w sposób nieubłagalny szachuje każde posunięcie. Walka z tragiczną koniecznością przypomina partię szachów rozegraną z Tamerlanem, który zwyciężąc ścinał za zuchwałość, a pokonanego za niedołoność. *Fatalizm nie przeprowadza hierarchii wartości i cnót i na tym polega jego „niemoralność”*. Odyseusz zniszczył naród trojański, oczernił i skazał na śmierć swego sojusznika Palamedesa, po czym spokojnie wracał do domu, otoczony troskliwą opieką bogów. W drodze powrotnej, postawiony w sytuacji bez wyjścia oślepił Polifema — i za to właśnie został skazany na dożywotnią tułaczkę. Morderstwo Palamedesa to wina moralna i dlatego Homer pominął ją milczeniem, wina moralna bowiem nie posiada wartości tragicznej. Dopiero wrzask oślepionego ludożercy obudził uszpiętą sprawiedliwość i uruchomił mechanizm kary. Homer podkreśla to najdobitniej już w ekspozycji:

„...Atoli wy znacie
Ustawny gniew Posejdona, co grozą wstrząsa wybrzeże?
Ten mu jest krzyw, boć Odysej syna mu niegdy oślepi
Mocnego w barkach olbrzyma, co miał na imię Polifem”.

Ale oślepienie cyklopa z dawien dawna już było postanowione, a Odys, tragiczny bohater, zawiązał tylko węzeł tragicznej sieci. „Gorze mi, gorze — woła Polifem — najstarsza się iśći przypowieść... jako z rąk Odysowych postradam siłę widzenia”.

O nieuchronnej zemście Posejdona wiedział ojciec starego króla Feaków. W tych czasach Odys był jeszcze małym chłopcem, a Polifem cieszył swoje jedyne cyklopie oko widokiem baranów, kóz i zielonych łąk. Stroskany Alkinoos dwukrotnie wspomina prośbę ojca. Śledząc dzieje Odyseusza, śledzimy poprzez ściegi krzyżowe jedną tylko nitkę w delikatnej i powikłanej tkaninie tragicznej, na której Homer wyszył tragedię niezawinionej winy: cyklopie oko, ciemnogrzywiastego Posejdona i strzaskaną łódź Feaków — „kochanków wiosel”.

*

Heroizm Odyseusza polega na afirmacji tragicznej rzeczywistości: za życia odrzucił ofiarowaną przez Kalipso nieśmiertelność, aby móc spędzić ostatnie lata na skalistej Itace — po śmierci, wyrzucony poza czas na „Wyspy szczęśliwych” szamocze się i myśli

o ucieczce. Takim go widział w piekle Lukian z Samosaty, którego Odys obarczył rolą „*postillon d’amour*”²², wręczając mu w tajemnicy przed Penelopą list... do nimfy Kalipso:

Odyszeusz do Kalipso:

„Dowie się Pani, że gdym Ją opuścił i ruszył na morze na małym stateczku, uległem awarii nieopodal Pani wyspy. Ledwie mnie Leukotea zdołała uratować i przenieść na wyspę Feaków, którzy mnie odwieźli do mojej ojczyzny. Zostałem tam żonę w otoczeniu tłumu zalotników, którzy zjadali moje dobro i zabawiali się na mój koszt. Zabiłem wszystkich i wreszcie sam zostałem zabity przez Telegona, tego syna, co to go miałem z Kirke. Jestem obecnie na wyspach szczęśliwych i nie mogę sobie darować, że porzuciłem rozkoszne życie, które wiodłem przy Pani boku i że wzgardziłem ofiarowaną mi przez Panią nieśmiertelnością. Przy pierwszej okazji wymknę się stąd i pośpieszę do Pani”.

Ale Odys nie wróci na Ogię. Czyż warto, wyrwawszy się z piekła, paść w ramiona pięknej nimfy? Odys jest ofiarą tragicznej sprawiedliwości i znalazł się już do włóczędzy. Ruszy zapewne starym szlakiem. Szerokim łukiem ominie Ogię, odwiedzi krainę Lestrygonów i Lotofagów, uściśnie dłoń Alkinoosa i przyjaźnie pogawędzi ze starym, zdziwaczałym już i pogodzonym z rzeczywistością Polifemem. A potem...

...wiosło sążniste ujawszy w ręce — uciekać
Będzie daleko, daleko wędrując stopą strudzoną
Aż przyjdzie do ludzi takowych, których wzrok nigdy na ziemi
Morskich nie widział fal... a ręka ich soli przenigdy
Do strawy nie sypie, a oni nie znają, co spławne są statki,
Bo nigdy nie oglądali czerwono-lśniących kadłubów
Szerokożaglich naw... ni wiosel, które skrzydłami
Są dla pierzchliwych korabiów...

²²*postillon d’amour* (fr.) — posłaniec miłości. [przypis edytorski]

II

P. P. Kazimierzostwu Zdziechowskiemu

I

Regularność i prawidłowość przemian świata zewnętrznego jest podstawą naszej wiary w jego realność. W istocie bowiem nie ma żadnej niemożliwości logicznej w przypuszczeniu, że całe życie jest snem, że snem jest to, co wydaje się nam rzeczywiste i konkretne. „Przez popęd ślepy i zuchwały — powiedział kiedyś Kartezjusz — wierzyłem, że istnieją rzeczy poza mną”. Wierzymy jednak „zuchwale i ślepo” w istnienie księżyca i słońca. Wyzłobiona głęboko w *pamięci*, niezawodna i łatwo uchwytna regularność jego obrotów pozwala po zachodzie *oczekiwać* z ufnością powrotu jutrzzenki, która „dźwiga się z łoża pięknego Tytona i światło nieci dla ludzi i światło nieci dla bogów”. Periodyczność rozwoju, ciągłość i stałość nadają wyobrażeniom spostrzegawczym mocne i trwałe piętno rzeczywistości w przeciwieństwie do zmiennych, mglistych i rozchybotanych wytworów fantazji, która co noc wyrывa nas z świata rzeczywistego i wlecze w gniewnych nurtach ku obcym i nieznanym lądom.

Wierzymy w księżyc, w słońce, w mrok, które nadejdą jutro tak, jak nadchodziły wczoraj, przedwczoraj i przed rokiem. Nie umiemy natomiast uwierzyć w rzeczywistość lądów, obrzeżonych strumieniem fantazji. Świat sennego marzenia bowiem pozbawiony jest wszelkiej regularności i prawidłowości, która pozwoliłaby go ująć w system praw analogicznych do tych, w które uwikłaliśmy świat rzeczywisty.

Utrwalona w *pamięci* i ujęta w prawa, regularność przemian świata czasoprzestrzennego jest jedyną gwarancją jego realności.

Gdyby dwa słońca wypłynęły na niebo, gdyby drzewa zerwały się do lotu, łopocąc skrzydłami gałęzi i gubiąc zielone pióra liści, przestalibyśmy wierzyć w rzeczywistość. Rzeczywistość zrównałaby się z snem. Byłby to dzień Sądu Ostatecznego, w którym zerwane zostaną prawa rządzące światem. W dniu tym, jak nas zapewnia *Apokalipsa*, niebo ustąpi, jak księgi zwinione, spłyną wyspy, a konie, urągając prawu ciężenia, cwałować będą wśród obłoków.

Rozprzężenie praw rządzących rzeczywistością redukuje ją do rzędu pustych, bezprzedmiotowych wyobrażeń, do tworów fantazji i pozbawia waloru obiektywnego istnienia.

W ten sposób, zgodnie, jak się zdaje, z *Apokalipsą*, można byłoby tłumaczyć „koniec świata”.

2

Tak zwana „substancja” jest jedną z form, przy których pomocy zespalamy rozpieczętowane i płynne wrażenia zmysłowe, łącząc je w całość i nadając im znaczenie obiektywnie istniejących przedmiotów. Substancja jest tym, co istnieje niezmiennie, mimo nieustannej zmienności związanych z nią wrażeń. Substancja to trwałe substrat przelotnych cech. Doświadczenie zmysłowe niczego nam o substancji nie mówi; mówi ono tylko o cechach, a więc o barwach, połyskach i dźwiękach i dlatego właśnie obraz świata skonstruowany na podstawie pięciu zmysłów, stawia nas wobec płynnego strumienia wrażeń subiektywnych i pozbawionych wszelkiej jedności. Fasolka, oplatająca okno, wczoraj jeszcze okryta zielonymi pączkami, dziś rozwinęła delikatne czerwone płatki — jutro pożółknie i szernieje. Dziś jest inna niż wczoraj, jutro będzie inna niż dziś, a przecież patrząc na nią dziś, jutro i pojutrze, będziemy w niej widzieli tę samą zawsze fasolkę. Mówiąc o czymś, że jest tym samym, mimo że nie jest takie same, zdajemy się popadać w sprzeczność. Ale pod przelotnymi i zmiennymi cechami filozofia odnajduje substancję, niezmienny szkielet zmiennych wrażeń, kościec, na którym osadzają się przelotne cechy, trzon, który pozwala nam rozumieć jedność, obiektywność i tożsamość przedmiotów.

W dniu Sądu Ostatecznego ręka Boża skruszy wiotki szkielet substancji. Wrażenia zmysłowe pozbawione trwałego substratu, spłyną strumieniem psychicznym, jak połyskująca ławica ryb, jak chmura motyli nad łąką, a świat zerwany z kotwicy, która wbiła

Obraz świata, Wiara, Sen,
Koniec świata

Obraz świata, Koniec świata

drapieżne szpony w mocne, skaliste dno rzeczywistości, zakręci się na mętnych nurtach iluzji.

3

Romantyzm, przeświadczony o iluzoryczności świata, przeciwstawiał klasycyzmowi swą istotną zasadę kształtowania formy artystycznej: pozbawiona wszelkiej prawidłowości forma romantyczna zdąża do *amorfizmu*, do tendencyjnego zaniedbywania jedności kształtu — jest cykliczna, fragmentaryczna i dlatego, podobnie jak senne marzenie, pozbawiona jest cech rzeczywistości.

Klasycyzm dąży do jedności. Jego zasada trójjedności miejsca, czasu i akcji w dramacie jest jakby kośćcem, dookoła którego osadzają się zmienne perypetie bohaterów, a narzucająca się jedność organiczna muzyki klasycznej wspiera się, podobnie jak rzeczywistość, na *pamięci* i *oczekiwaniu*.

W monumentalnych fugach Bacha śledzimy temat, jak nitkę w ściegach krzyżowych — gdy ginie, mamy go aktualnie w pamięci i z napięciem oczekujemy jego powrotu. Temat wyłania się z sieci polifonicznej, jak słońce z mrocznego oceanu, jak jutrzienka „z łoża pięknego Tytona”, która regularnością swoich nawrotów nauczyła nas wierzyć w jej realność.

Klasycyzm osiąga więc realność przez prawidłową strukturę formy oraz na drodze *reprzyz*, które płynnej i zmiennej rzeczywistości nadają walor egzystencji, pedantycznie akcentując cechy przysługujące niezmiennie ludziom i rzeczom: Penelopa jest „cnotliwa”, jutrzienka jest „różanopalcą”.

Odyseusz jest „przemądry”. Ten *epiteton ornans* pozwala nam, niezależnie od okoliczności, rozpoznawać tożsamość tej postaci. Mądrość jest istotą Odyseusza, jest „substancją”, dokoła której osadzają się „cechy”: przelotny gniew, płacz, połysk oka. Rozpoznajemy starego tułacza nawet w owym cudnym młodzieńcu, na którym spoczęły rozkochane oczy Nauzykai. Umazany mulem, przeżarty morską solą wędrowiec okrywał przed chwilą swoją nagość i straszyl dziewczęta z orszaku królowy — teraz, zmieniony przez Atenę, postać ma większą i okazalszą na oko, „z czoła spływają mu loki jak hiacynt”. Ta zupełna i nieoczekiwana zmiana cech zewnętrznych pozwalałaby wątpić o tożsamości obu postaci, gdyby boski młodzieniec nie był równie przemądry, jak stary włóczęga, który paroma słowami potrafił usidlić serce królowy:

„O pani, błagam pokornie, choć nie wiem, czyliś bożyszczce,
Czyli śmiertelne stworzenie!... Bo skoro jesteś niebianką,
Przestronny błękit ci domem — to z Artemidą cię zrównam,
Wielkiego Zeusa dziecięciem: takaś dorodna i ściągła”...

W obu postaciach bez trudu odnajdujemy tożsamość, podobnie jak w fasolce za oknem, która wczoraj okryta zielonymi pąkami, dziś rozkwitła i jutro szernieje. Rozwój obu procesów skierowany jest tylko w odwrotnych kierunkach: delikatna roślina z biegiem czasu żółknie i więdnie — starzec przekształca się w młodzieńca. Przeciwny prawom przyrody proces jest już wyłącznym przywilejem bajek.

4

Przemądry... mądry... ten *epiteton ornans* nadaje Odyseuszowi szczególną rangę. Odys jest jakby ucieleśnieniem arystotelesowskiej definicji człowieka, „człowiek jest stworzeniem rozumnym”. Zbieżność ta nie jest zresztą dziełem przypadku. Sztuka była dla Arystotelesa „bardziej filozoficzna niż historia”. Sztuka idealizuje rzeczywistość, zacierając cechy jednostkowe, przypadkowe, indywidualne i obnaża właściwą, a nie zmienną istotę rzeczy. Dlatego mądry Odyseusz jest wzorcem i prototypem człowieka, który jest istotą rozumną. Żył jego są wiotkie, kośćiec jego jest kruchy, jest to — jak mówi Pascal — najslabsza trzcina w całej przyrodzie. Ale jest to trzcina *myśląca*.

Na tej właśnie podstawie Kant skonstruował swoją *Analitikę wzniosłości*. Niezłomna potęga natury, pisał Kant, ukazuje nam naszą małość, ale równocześnie odkrywa tkwiącą w nas zdolność, dzięki której stwierdzamy naszą od natury niezależność i naszą wyższość.

Filozof, Natura, Bóg, Obraz
świata, Kondycja ludzka

Wobec potęgi rozumu, w którym zawarta jest idea Boga — gasną gwiazdy na firmamencie i zwężają się granice Oceanu „płynnego zwierciadła obrzeżonego niebem” — niebem, które zwija się jak księgi zwinione.

Ale Kant był, jak się zdaje, najbezbożniejszym spośród filozofów. Bóg jest w ramach jego systemu postulatem *ludzkiej* moralności. Człowiek powołał Boga do życia tak jak Bóg, który przed wiekami ożywił proch ziemi, tworząc człowieka. Wystarczy jednak zestawzić dwa wersety z pierwszej księgi *Genesis*, aby odnaleźć miejsce, jakie zajmuje człowiek w szeregu Bożych dzieł. W zaranku szóstego dnia stworzenia, podziwiając dzieła swoje, ryby i człowieka, ptactwo i ziele, widział Bóg, „iż dobrym było to wszystko, co uczynił” (I. 31) Ale już w księdze VI, „widząc, że wielka była złość ludzka na ziemi... żałował Pan, że uczynił człowieka i bolał w sercu swem” (VI. 31).

Ani ptaki, ani zielska, ani ryby nie zgotowały Stworzycielowi tak tragicznej niespodzianki. I dlatego *Księga Hioba* podaje szczególny wykaz Bożych dzieł, znamiennej hierarchię, będącą odwróceniem Kantowskich koncepcji o wyższości człowieka nad naturą. W „katalogu” dzieł Bożych, których nieprzeniknioną wielkość Pan odsłonił przed Hiobem, rozum zajmuje miejsce drugorzędne, a zalety jego zamykają się w paru wierszach, w przeciwieństwie do np. wieloryba, którego Pan „szerzej opisuje, przypomniawszy Hiobowi straszną swą moc i największą swą wolność”.

Podobnie rzecz się ma z „najprzedniejszym z uczynków Bożych”, ze słoniem. „Oto słoń, którego uczynił jako i ciebie, trawę je jako wół”. Moc jest w jego biodrach, siła w jego pępku, rusza ogonem, choć ogon jest jak drzewo cedrowe, żyły jego powikłane są jak latorośl, kości jak trąby miedziane. „Oto zatrzymuje strumień, że się nie śpieszy; i tuszy sobie, iż Jordan wypije gębą swoją”.

W tym zestawieniu rozum nabiera istotnie cech owej trudnej zabawy, o której mówi Eklezjasta, iż Bóg dał ją synom ludzkim po to, *aby się nią trapili* (E. I. 13). Rozum tuszy bowiem, iż dane mu będzie wchłonąć wezbrane potoki wszelkiej wiedzy. Ale rzeczywistość płynie jak Jordan szeroką strugą, unosząc w swych nurtach nieporównane dzieła Boże: gwiazdy, pająki, błyskawice i łanie.

5

Człowiek jest więc trzciną, kruchą trzciną. I dlatego *animal religiosum* odwraca się od zmiennej, iluzorycznej i przypadkowej rzeczywistości, która podobnie jak on nie posiada w sobie racji istnienia. *Animal religiosum* zwraca się do Boga, do rzeczywistości bezwzględnej, absolutnej, istniejącej „*per se*” i rozwija aktywność swoją w modlitwie. Ten fakt, że człowiek jest istotą, która się modli, przewyższa — według współczesnego myśliciela pozytywisty M. Quina²³ — wszystkie fakty brane w rachubę przez sztukę, naukę, filozofię i historię, a cała przyszłość ludzkości zawisa od tego, czy człowiek będzie się modlił czy nie. „Gdzieżeś był, kiedym zakładał grunta ziemi? Powiedz, jeżeli masz rozum” — pyta Bóg Hioba, który, siedząc w popiele i zdrapując skorupą pokrywającą go wrzody, zastanawiał się wraz z przyjaciółmi nad dziwnym porządkiem rzeczy.

Kto założył jej kamień węgielny, gdy współ śpiewały gwiazdy zaranne?...

Azaż²⁴ odkryte są przed tobą bramy śmierci?...

Bramy cienia śmierci widziałeś²⁵?...

Możesz²⁶ związać jasne gwiazdy Bab albo związek Oriona rozerwać?

Kto gotuje krukowi pokarm jego, gdy dzieci jego do Boga wołają, a tułają się, nie mając pokarmu?

Izali²⁷ wiesz czas rodzenia kóz skalnych?

Kto wypuścił dzikiego osła na wolność?

²³Quin, *Malcolm MacDuff* (1854–1945) — ur. w Coltishall, w Norfolk w Wielkiej Brytanii; dziennikarz, ożeniwszy się w 1881 r. zamieszkał w Newcastle-upon-Tyne i został niezależnym księdzem katolickim kościoła pozytywistycznego (*positivist church*), stawiającego sobie za cel włączenie filozofii pozytywnej uczeń Auguste’a Comte’a w życie i nauki religijne; autor m.in. hymnów liturgicznych oraz „Pamiętników pozytywisty” (*Memoirs of a Positivist*, 1924). [przypis edytorski]

²⁴azaż (starop.) — czyż. [przypis edytorski]

²⁵widziałeś (daw.) — konstrukcja z partykułą -że-; znaczenie: czyś widział, czy widziałeś. [przypis edytorski]

²⁶możesz (daw.) — konstrukcja z partykułą -że-; znaczenie: czyż możesz, czy możesz. [przypis edytorski]

²⁷izali (starop.) — czy, czyż. [przypis edytorski]

Niedocieczone są więc sprawy tego świata, niedocieczone są jego granice, niedocieczony jest deszcz i szron, i chwasty porastające uprawne pola, niedocieczone są zamysły mężobójcy, „który raniutko wstaje i zabija ubogiego”, niedocieczony jest czas, gdy rodzą kozy skalne, gdy kurczą się i plód swój wyciskają. Niedocieczone są czyny Tego, który okrywa trądem ludzkie ciało i gotuje pokarm krukowi.

„Dziwniejsze są te rzeczy, niżbym je mógł pojąć i zrozumieć” — mówi Hiob. To bolesne zeznanie wymaga szczególnych sił i bohaterstwa i dlatego pokutna podróż „przemądrego” Odyseusza w głąb kraju, „gdzie ręka ludzka soli przenigdy do stawy nie sypie”, prowadzi do doliny Józefata. Tu, wetknąwszy wiosło między kamienie, które usiały jałowe dno ponurej doliny, Odys odprawi pokutne ofiary; stąd też rozpocznie drogę powrotną już nie jako „przemądry”, ale jako „pobożny” wędrowiec — jako Eneasz, jako Robinson Kruzo.

III

I

Prototypem Robinsona Kruzoa był, jak to powszechnie wiadomo, niejaki Aleksander Selkirk, dozorca na statku handlowym, który za brak subordynacji wysadzony został w roku 1704 na bezludną podówczas wyspę Juan Fernandez. Tam w osamotnieniu Selkirk cofnął się szybko do stanu na wół zwierzęcego, wykazując dobitnie, że człowiek, który z mozołem wspina się wzwyż po drabinie ewolucji, z łatwością odbywa drogę powrotną i szybko rezygnuje z wszelkich aspiracji, zajmując w hierarchii dzieł Bożych to skromne miejsce, jakie wyznacza mu *Księga Hioba*. W ciągu czterech lat Selkirk zapomniał ludzkiego języka i, według relacji naocznego świadka, „zdawał się być dzikszym od zwierząt, których skórę nosił na grzbiecie”. Takim go przedstawił Woodes Rogers, kapitan statku Duc, który odnalazł nieszczęsnego wygnańca.

Inaczej ułożyło się życie i nader osobliwe a zadziwiające przygody Robinsona Kruzoa. „Jesteś człowiekiem śmiertelnym czy Aniołem zesłanym od Boga?” — woła kapitan okrętu na widok Robinsona, który wynurzył się z gęstwiny leśnej, odziany w kozłę skóry i obwieszony zbroją. Robinson, zmieniony w anioła, przypomina żywo Odyseusza, któremu Atena nadała kształty boskiego młodzieńca. Postać ma większą i okazalszą na oko, a loki jak hiacynt spływają na czoło spod niezgrabnego futrzanego czepka. Ten proces rozwojowy jest — jak to już zaznaczyliśmy — wyłącznym przywilejem bajek i dlatego to prawdopodobnie Hodley, jeden ze współczesnych Defoe’mu krytyków, nazwał historię Robinsona „splotem bezczelnych kłamstw”. Człowiek bowiem pozostawiony samemu sobie, podobnie jak roślina wydarta z gruntu, czernieje, więdnie, zatracza rysy anielskie i, podobnie jak Selkirk, podlega procesowi regresywnemu, „stając się dzikszym od zwierząt, których skórę nosi na grzbiecie”. Ale nad wyspą rozpaczy unosił się Pan Zastępów, który sprawia, „aby deszcz szedł na ziemię, gdzie nie masz człowieka. Aby nasycił miejsca puste i nieplodne, a wywiódł z niego zieloną trawę”. Wzywaj mnie w godzinach utrapienia swego, a wybawię cię i sławić będziesz imię moje — oto pierwsze słowa, jakie odczytał Robinson w *Biblii* na chybił trafił otwartej. Odtąd otwierał Pismo Święte, jak *Sortes Virgilianae*, a Pan Zastępów mnożył jego dobra i ponawiał obietnice: „Nie opuszczę cię i nigdy nie odstąpię”.

2

Mimo wyraźnej rozbieżności zachodzącej między dziejami Selkirka a Robinsona, opowieść Defoe’go jest opowieścią autentyczną. Defoe dalekim był od obiektywizmu Homera, który tkaniną heksametrów przesłonił twarz, jak zbolęły Agamemnon na obrazie Timantesa. Życie i nader osobliwe a zadziwiające przygody Robinsona Kruzoa są prawdziwą, choć alegoryczną kroniką, nie mniej dziwnych i nie mniej osobliwych dziejów Daniela Defoe. Wiarygodność tej kroniki tak jest niewątpliwa, że sumienni badacze w braku dokumentów i świadectw w księgach parafialnych przyjęli uważać dzień 30 września za dzień narodzin Defoe’go. W tym dniu bowiem gniewne fale oceanu wyrzuciły Robinsona na brzeg wyspy, którą nazwał „Wyspą Rozpaczy”. Alegoria ta nabiera cech szczególnego prawdopodobieństwa w świetle analizy symbolicznej treści wyobrażeń: przyjscie na świat wyobrażane bywa w marzeniu sennym przez związek z wodą. Wydarty z tajemniczej i mrocznej otchłani, nagi, ociekający słoną pianą, rzucony w obcy i nieznaną świat, Robinson zapłakał, jak mały Daniel w kołysce. W tym właśnie dniu, 30 września 1660 roku, Bóg Starego Testamentu, krążąc nad Wyspą Rozpaczy, zatrzymał się nad Londynem. Szły przed Nim powódź, ogień i dżuma, „Londyn był w popiele; ludne miasto przestało istnieć. Oczyszczający ogień pozostawił jedynie szerniałą belkę dla kormorana i myszółowa. Pokrzywa porastała miejsca święte, w których wielbiono Pana; sowa zawieszona na szkieletach sklepień wznosiła ponure jęki; w cieniu murów niestrawionych pożarem czaił się morderca i złodziej. Głos Boży grzmiał w płomieniach...” (*The City Remembrancer*, 1769).

Nad Londynem wisiała kometa, płonęły stosy, na których palono zwłoki zapowietrzonych, powietrze przesiąknięte było zapachem octu, którym zastępowano podówczas

środki dezynfekcyjne. Mały Daniel słyszał jęki konających, skowyt zabijanych zwierząt, modlitwy, huk dzwonów i widział cień szatana, który przechadzał się po zarosłych zieliskiem i nietkniętych ludzką stopą ulicach. Od czasów Hioba bowiem Bóg Starego Testamentu objawia się w ogniu, powodzi i zarazie morowej, a szatan przechadza się po ziemi w poszukiwaniu tych, którzy złorzeczą Bogu i światu, w którym „niezbożni żyją, starzeją się i wzmagają w bogactwa”, a zbożni, siedząc w popiele, miotają proch nad głowy swe ku niebu.

3

Jako dziecko postanowił przepisać całą *Biblię*. Pracował gorączkowo, zdawało mu się, że jest w mocy potęgi nieznannej i tajemniczej. Dzień wydawał mu się za krótki. Drżał przed nocą. W nocy nawiedzały go koszmary. Za dnia pozostawiony sam sobie odrywał się czasem od *Biblii* i odbywał długie peregrynacje w gąszcze Londynu. Można byłoby przypuszczać, że wtedy po raz pierwszy zakolysał się nad jego głową parasol Robinsona, uszyty z zajęczych skórek, że wtedy po raz pierwszy usłyszał głos papugi, tkwiącej nieruchomo na jego grzbiecie. Ale marzenie jest zastępczym zaspokojeniem pragnień, a mały Daniel był praktycznym człowiekiem: skromne pragnienia pokrywały się z rzeczywistością i dlatego zamiast marzeń, znosił do domu gwoździe i szpilki odnalezione na ulicy. Podobny charakter miały podróże podjęte przez Defoe'go, który jako dojrzały już człowiek zwiedził Hiszpanię, Portugalię i Włochy, wyłącznie dla uzupełnienia handlowego wykształcenia. „*Commerce d'abord! Tel fut toujours la devise de Daniel... il etait marchand avant etre homme*” (P. Dottin, *Daniel De Foë*). W Rzymie dziwił się, że do niczego niezdatnych ruin nie zastąpiono uczciwymi kramami; w Alpach dziwił się Stwórcy, który łańcuchem granitu przeciął drogi kupieckich karawan — stalaktytowe groty wydawały mu się interesujące, ale i zgoła bezużyteczne. I dlatego zapiski Robinsona przypominają notatnik buchaltera: „Porównywałem złe z dobrym i, jakby rachunek kupiecki, zapisywałem tak:

Złe

Przebywam na pustej wyspie
Pędzę życie pustelnicze
Nie mam odzieży
Nie mam do kogo przemówić.

Dobre

Ale żyję i nie utonąłem
Ale nie umarłem z głodu
Ale mieszkam w krajach gorących
Ale za to dobry Bóg pozwolił mi zabrać z rozbitego okrętu wiele rzeczy pożytecznych.

Ten zmysł kupiecki, ta buchalteria elementarnych wartości daje się bez reszty sprowadzić do Pisma Świętego: „Niceśmy nie przynieśli na ten świat — mówi św. Paweł — ale mając żywność i odzienie, na tym poprzestawać mamy”. Wskazanie to może być poddane dwojakiej interpretacji: z jednej strony poskramia ono wybudane pragnienia ziemskich dóbr, z drugiej — ogranicza wszelką pozareligijną i pozabiologiczną aktywność człowieka. Pan Zastępów, który obnażył przed Hiobem straszliwą swą moc i najwyższą swą wolność i który mu wykazał nicość ludzkiego rozumu, mnożył Hiobowe dobra, owce, wielbłądy i woły.

4

Hiob umarł, będąc starym i dni sytym. Tak mówi legenda. Ale znamioną cechą legend jest idealizacja rzeczywistości. Szczególna zdolność naszego umysłu, którą psychologia nazywa „optymistyczną tendencją pamięci”, topi w strumieniach czasu wspomnienia smutne i bolesne. W istocie jednak od chwili pamiętnej rozmowy z Panem Zastępów żywot Hioba musiał już być pasmem udręczeń. Hiob, który w świetle błyskawic ujrział własną małość, bez wątpienia umocnił się w wierze w nieskończoną moc Pana Zastępów, ale i bez wątpienia również utracić musiał wszelką wiarę w samego siebie: pojął nicość

Pamięć, Kondycja ludzka

swego rozumu i kruchość kręgosłupa. „Kościami i żyłami pospinałeś mnie”, ale czymże był Hiob wobec słonia, którego gnaty są jak drągi żelazne, a żyły jak latorośl?

Podobnie, jak się zdaje, rozwinął się żywot Defoe’go. Wystarczy zanalizować zapiski Robinsona, aby uchwycić na wskroś irracjonalny i „nerwicowy” charakter jego przeżyć lękowych. Według własnych słów, Robinson „podobny był owym bajczarzom, co wymyślają historie o duchach i upiorach dla przestraszenia innych, a później sami drżą ze strachu... strach odbiera rozum człowiekowi i czyni go jeszcze bardziej bezbronnym, bo obawa przed niebezpieczeństwem stokroć gorsza jest, niż samo niebezpieczeństwo”. Rousseau, entuzjasta naturalnego wychowania, który wynosił Robinsona ponad Arystotelesa i Pliniusza, załamałby ręce na widok swego bohatera, który nieufnie spoglądał na każde drzewko i krył się w jaskini, „jak zwierz tropiony w mrocznej norze”.

Według psychologii głębin, akt narodzin jest źródłem i pierwowzorem uczucia lęku i dlatego to „Bogobojność” stała się źródłem twórczości Defoe’go i dlatego także stary, złamany życiem i trawiony manią lękową Defoe, kryjąc się przed wrogami, wrócił do miejsca, w którym się narodził. Wrócił do nędznego londyńskiego przedmieścia, „aby pod pełnym żaglem i z wiatrem pomyślnym, dopełnić niebezpiecznej podróży żywota i dotrzeć bez burz do Niebieskiego Portu”. W ciągu lat pamięć zatarła ślady plag, w których Bóg *Starego Testamentu* objawił się małemu Danielowi... synowie zastąpili już tych, których zaraza wyгнаła z warsztatów, spłynęły wody, dogasała pamięć pożaru. W niebieskim porcie pragnienia zwęziły się znowu do ram rzeczywistości: błądząc wśród krętych i cuchnących uliczek, wsparty na lasce Defoe szukał znowu gwoździ i szpilek rozsianych na bruku. Po roku zmarł „na letarg”, jak nas zapewniają księgi parafialne. Zasnął głęboko, ale Pan Zastępów obudził go piorunem, który w roku 1858 roztrzaskał jego nagrobek na cmentarzu Bunchill.

5

Kochał Anglię, Londyn, skrzypiące na wietrze szyldy, oberże, giełdę, plotki i, podobnie jak Hermes, patron kupców, niechętnie ruszał w drogę („bo i któż by chciał z dobrej woli się włóczyć po tych wodnistych i słonych pustkowiach?”). Cenił żywot osiadły i stateczny, warzywny ogród, otoczony ceglany murem i kufel piwa w gospodzie „Pod trzema koronami”. Nie był włóczęgą, ale jego wewnętrzny niepokój, szamotanie się, ucieczki, zmiany mieszkań pozwalają wnosić o głęboko ukrytych i stłumionych skłonnościach włóczęgowskich, które znajdowały ujście w formie czynności zastępczych, równie bezsensownych, jak podróże Robinsona, który „trzeźwą” kupiecką kalkulacją maskował maniakałny charakter swych peregrynacji. Żądza dalekich przygód odzywała się w nim, jak niewyleczona i zastarzała choroba: „myśl poddana młodzieńczej namiętności pełna była awanturniczych wypraw do zamorskich krajów, a zajęcia w polu i ogrodzie były tym, czym muzyka dla głuchego albo wyborne potrawy dla człowieka pozbawionego zmysłu smaku”.

W świetle psychologii mania włóczęgowska może znaleźć różnorodne uzasadnienie: podróż może być poszukiwaniem samego siebie, może być ucieczką przed sobą, może mieć charakter pokuty i kary. Żyłka wędrowca, która od dzieciństwa do późnej starości nie pozwoliła Robinsonowi usiedzieć na miejscu, miała, podobnie jak włóczęgi Odyseusza, charakter pokuty. Peregrynacje obu wędrowców posiadają nawet rysy wyraźnego podobieństwa: obaj tęsknią do domu i ciszy, płaczą na myśl o dymie wznoszącym się nad ziemią ojczystą, sławią życie rodzinne, stateczne... i obaj włóczą się nieustannie po wodnistych i słonych pustkowiach. Nawet pielgrzymka Odyseusza w głąb kraju, gdzie „ręka ludzka soli do strawy nie sypie”, posiada swój wyraźny odpowiednik w podróży Robinsona, który na starość lat ruszył w głąb Azji w poszukiwaniu

„Ludzi takowych, których wzrok nigdy na ziemi,
Morskich nie widział fal... a ręka ich soli przenigdy
Do strawy nie sypie, a oni nie wiedzą, co sławne są statki
Bo nigdy nie oglądali czerwono-lśniących kadłubów
Szerokożaglich naw... ni wiosel, które skrzydłami
Są dla pierzchliwych korabiów...”.

W Stock Avington na przestronnym tarasie, przy migotliwym blasku kandelabrow, starannie ubrany i upudrowany Defoe pochylony nad mapą śledził zawile ściegi podróży Robinsona, który na morzach i kontynentach szukał uporczywie kręgów piekielnych i dróg wiodących do doliny Józefata. Po prawej ręce miał ogród warzywny, po lewej topole i gospodę „Pod trzema koronami”. Lekki wiatr strzępił płomyki świec, w ogrodzie padały jabłka, konie rżały na pastwisku; jak Robinson przed hordą Indian drżał przed najściem dwóch bułanków z sąsiedztwa, które szczypały trawę ukochanych, starannie strzyżonych trawników.

6

Podobnie jak wielcy wędrowcy, jak Odyseusz i Eneas, Robinson nie ominął piekła w swych peregrynacjach. Ale w ramach literatury podróżniczej rozwój wyobrażeń eschatologicznych poddany jest szczególnemu procesowi, który prowadzi do stopniowej subiektywizacji i „dekonkretyzacji” ponurych regionów. Ścisłe zlokalizowane piekło Homera jest na wskroś rzeczywiste i równie konkretne jak Itaka, Scheria czy Troja. Gdyby Schliemann, odkrywca Troi, zechciał stosownie do rad pięknej Kirke przeprowadzić się na drugi brzeg rzeki okalającej świat i dotrzeć do mrocznego państwa Kimmeriów, mógłby odnaleźć w cieniu wierzb i czarnych topól szczątki skrwawionej zbroi Achilla, hełm obłąkanego Ajaksa i maczugę Heraklesa.

W piekle Homera duchy drżały na widok „chrobrego miecza” lśniącego w mocnej ręce Odysa. Ale czcigodny archeolog z *Eneidą* w dłoni na próżno by już szukał złocistej jemioli, diamentowych kolumn i traw ugiętych wąską stopą królowej Dido. W Wergiliańskiej otchłani snów unosily się nierzeczywiste postaci, „czcze larwy bez ciała” — miecz Eneasza siekl próżnię. Na wpół chrześcijańskie i pozbawione konkretności piekło Wergilego zmienia nieustannie swoje zarysy w zależności od koniunktury i zgodnie z postulatami różnorodnych epok. Autor *Eneidy* obdarzony był bowiem szczególną plastycznością i granicząca już z oportunistycznym zdolnością adaptacji: przy boku Dantego przekroczył centrum ziemi, pełną wzdłuż kosmatego cielska szatana: w towarzystwie Fénélon, w dobie strzyżonych ogrodów, błądził w dolinie cieni „wśród łąk zawsze rozkwitłych i tysiącem strumyków kryształu ciekącego ożywionych”, w okresie sporów estetycznych prowadził poetę Sénecę przez Pola Elizejskie do świątyni „Dobrego smaku” — oto pustynie alegoryczne... oto siedziba Inwencji, oto bystry strumień Wyobraźni... mówi wytrawny i uprzejmy przewodnik, którego słowa „płyną gładszej niż rosa poranna na miękkiej trawie”.

*

Była to jednak, jak się zdaje, ostatnia już podróż Wergilego. W wieku XVII na Wyspie Rozpaczy osamotniony, strawiony lękiem człowiek po raz pierwszy poznał samego siebie i ze zgrozą ujrzał ponure wrota piekieł wynurzające się z otchłani ludzkiej osobowości — poznał piekło wstydu, bezsilności i zawiły mechanizm obnażonych instynktów. Według własnych słów Defoe’go, „wszyscy ludzie są urodzonymi bandytami, łajdakami i mordercami, którzy Opatrzności to zawdzięczają, iż nie okazują się takimi, jakimi są w istocie”. Bo i czymże jest człowiek bez Boga? Czym jest człowiek wobec słońca, którego gnaty są jak drągi żelazne, wobec nocy, wobec deszczu, wiatru i suszy? Jest sam; rzeczywistość przecieka mu przez palce — rzeczywistość płynie strugą i zapada w mroczne piekło namiętności.

Piekło, Podróż, Życie jako wędrowka

IV

P. Jerzemu Stempowskiemu

I

Dla wielu wybitnych i mądrych estetyków przeżycie estetyczne polega na tym, że smutną rzeczywistość usiłujemy uzupełnić fikcją. Wobec przemożnej rzeczywistości aktywizm chwilami zawodzi. Wtedy, po zrealizowaniu drobnych działań leżących w naszych skromnych możliwościach, uciekamy do świata marzeń, do świata przeżyć kompensacyjnych. „Artysta — mówi Freud — popychany jest przez silne pragnienia, chciałby zdobyć zaszczyty, sławę, bogactwo i miłość, ale brak mu środków, by osiągnąć zaspokojenie”. I dlatego pisarz, podobnie jak i czytelnik, odwraca się od rzeczywistości do tworców życzeniowych swojej fantazji. Ale Freud, ojciec psychoanalizy, idąc w ślady La Rochefoucaulda, nazbyt symplicystycznie ujmował te zagadnienia. Pełne rozwinięcie tych — starych zresztą jak sztuka — koncepcji zawdzięczamy dopiero jego uczniom (np. Beaudoin). W ramach estetyki Freuda mieszczą się tylko schematy uproszczone: brukowe romanse i książki dla dzieci. Błoto i złoto — prostactwo i prostota.

Literatura realistyczna nie może być terenem przeżyć kompensacyjnych. Jeśli jest realistyczna, tj. jeśli wiernie odtwarza rzeczywisty obraz świata i naturalny przebieg zdarzeń, jest obrazem rzeczy smutnych i spraw niewesołych. Bo i któż by chciał zastąpić smutną rzeczywistość, smutniejszą jeszcze fikcją? „Nie ma nic kruchszego od rzeczywistości — mówi Chesterton — rzeczywistość znika prędzej niż urojenie. Marzenie może trwać dwa tysiące lat”. Wiedzieli o tym dobrze romantycy, dla których rzeczywistość była złudą, a złuda właściwą rzeczywistością. Nikłym płomykiem Troja płonie dziś jeszcze na ławkach szkolnych, a błędzący w piekle Agamemnon ciągle jeszcze słyszy „najżałośliwszy skowyt Kasandry”; umarł Tomasz Boodenbrok, ogień trawi ciało dobrego Heysta, a nawet „hrabinię” z brukowych, kompensacyjnych romansów starzeją się, jest bowiem, jak mówi Eklezjasta, „czas wszystkiemu”. „Jest czas rodzenia i czas umierania; czas sadzenia i czas wycinania tego, co sadzono; czas zabijania i czas leczenia, czas rozwalania i czas budowania”.

Marzenie, Słowo, Literat

2

Pickwick! Mały mieszczański Odyseusz, którego dylizans nurzał się w pyle gościńców jak łódź w szerokim morzu — Pickwick, największy święty, jakiego nosiła ziemia, Pickwick, o którym sam Pan Snubbin mawiał, że „posiada znaczny i niezależny majątek” — umarł.

Pytają nas: „co słychać?”. Odpowiadamy: — „pomaluśku” — Sam Weller odpowiadał inaczej: „jemy wołowinę na zimno z kaparami”. Wesoło więc gra trąbka pocztowa w czystym powietrzu, rześko dudnią koła dylizansu po źle brukowanych uliczkach małego miasteczka, dzwonią łańcuchy rogatek, a na zielonej murawie pod dębem Pan Pickwick, prezes klubu pykników rozkłada picknick: pasztet, łosoś („wszystkie łosose pochodzą z Londynu”), pieczony drób i grzyby („rzecz wyśmienita”), grają skrzypce i jedyna arfa w całym Muggletonie!

A jednak Pickwick, skrzydlaty anioł w okularach i kamaszach, apostoł dobroci i radości życia, nie uszedł śmierci i nosił ją w sobie: „będę mógł spędzić jeszcze kilka lat w tym miłym ustroniu, ciesząc się za życia towarzystwem moich przyjaciół i pewny, iż po śmierci będę żył w ich wspomnieniach”.

Ipsissima verba magistri! Może go powaliła uremia, może grypa, może *angina pectoris*, groźna żaba, zdusiła łapami małe, słodkie serduszko... Na próżno go oczekują „garsoni”, gospody na rozległych, zakurzonych traktach i stare, dobre dylizanse: za karawanem kroczy Sam Weller z długą żalobną szarfą, tą samą, którą sprawił sobie Tonny Weller po zgonie powabnej wdówki.

Dickens, człowiek, który, jak by się zdawało, ostatecznie pokonał już śmierć, który wyeliminował jej pojęcie z tajemniczego kręgu szerokich angielskich dróg, piwa, dobroci, „porto”, pasztecików, wołowiny, anielskości i musztardy, zamknął słodką mieszczańską *Odyseję* słowem ciężkim jak wieko trumny: śmierć.

Na próżno wołamy jak mężny woźnica:

— Występuj, Pani! Występuj!

Nikt nie oszuka groźnej Pani czasu, ani Pan Jingle, ani Sam, nie wzruszy jej płacziwy Hiob Trotter. W czasie umarli nawet ci, którzy odkryli jego zjawiskowość.

Jest bowiem czas wszystkiemu...

„Czas pracy i czas śmiechu; czas smutku i czas skakania. Czas rozrzucania kamieni i czas zbierania kamieni; czas obłapienia i czas oddalania się od obłapienia; czas szukania i czas tracenia”.

I dlatego takie są warunki naszej powieści: *nieskończone istnienie bohaterów w formach czasoprzestrzennych, niewyczerpalne zasoby energii psychicznej i dóbr materialnych.*

3

„Mówimy, że rozumiemy stopień miłości, nienawiści, woli lub uczucia — pojmowanie to jednak polega wyłącznie na psychologicznym przekształceniu, skondensowaniu lub osłabionym odzwierciedleniu owych afektów — pisze Georg Simmel w swojej *Filozofii historii*. — Kto nigdy nie kochał, nie zrozumie kochającego — choleryk nie zrozumie flegmatyka. Odtworzenie odbywających się w umyśle innych aktów świadomości polega więc na pojmowaniu swoich własnych”.

Dzieci, które psychoanaliza określa jako twory stuprocentowo „perwersyjne” i „kryminalne” — nie znają uczucia miłości w całym jego powikłaniu, choć, jak nas zapewnia św. Augustyn, uczucie zazdrości nieobce jest nawet niemowlętom. Biedne małe „potworki” nie mogą jeszcze odtworzyć w swoich brudnych duszyczkach tych zawiłych stanów, które są wyłącznym przywilejem „pewnego” — jakby powiedział Pan Pickwick — wieku.

Miłość jest dla nich jeszcze słowem tajemniczym (bo warunkiem zrozumienia jest uprzednie doświadczenie danej sprawy psychicznej) i dlatego z takim zaufaniem wspierają się na nim mali czytelnicy Trylogii. Podobnie urok niewyczerpalnych zasobów materialnych lorda Glenarvana (*Dzieci kapitana Granta*) i niespożytości energii psychicznej Old Shatterhanda (Karol May) związany jest z absolutną nierzeczywistością ich dziejów i schematycznym uproszczeniem psychologicznym. Jest to najjaskrawsza fantastyka, przerastająca o niebo wizje Wellsa i bajeczny świat Grimma — jedyna w swoim rodzaju, niezrównana fantastyka *psychologiczna*.

Badacz utworu literackiego znajduje najciekawszą deformację rzeczywistości w tej dziecinnej beletryście, która z sumienną precyzją oblicza każdy drobiazg i z pierwszej ręki czerpie wiadomości o świecie (atlasy, potężne tomy geografii, podręczniki fizyki itd.). Nie dziwią nas bynajmniej *wynalazki* inż. Cyrusa Schmita, który wylądowawszy na bezludnej „Wyspie Tajemniczej” skonstruował z paroma przyjaciółmi (Gedeon Spillet, Pankroff, Nab) telegraf, telefon, drogi żelazne, nitroglicerynę i patefon, mając za jedyne narzędzia psią obrozę i szkiełko od zegarka. Dziwi nas inż. Cyrus! Zdumiewa jego osobowość! Bo i jakże to, ani chwili wahania, załamania, zwątpienia? Nawet bohaterowie Homera poddani byli ludzkim słabostkom: Tetis w odmętach morskich słyszała lamentujące wrzaski Achilla („dziecię, dlaczego płaczesz, dlaczego w łzach się nurzasz”), ileż to leż wylał niezłomny Odyseusz, Ajaks w obłądnie rzucił się na trzodę baranów!

Nad otchłanią cierpienia, słabości i zła stoją tylko posągowo niezmienni, pewni, uczynni, zawsze uśmiechnięci w gąszczach wąsów i bakenbardów bohaterowie Verne’go i May’a: Lord Glenarvan, major Mac Nab, Paganel, Tom Austin, John Mangles, kapitan Nemo, Old Shatterhand i Winetou.

Ci ludzie XIX w., dostojni brodacze w surdutach i vicemundurach o głowę przerośli homeryckich pół-bogów. Istnieją poza czasem, jak idee, jak abstrakcje, zawsze *niezmienni*. I na tym właśnie polega zupełna deformacja rzeczywistości. W „życiu” bowiem Old Shatterhand choć raz powinien byłby dostać porządnie w skórę od Kurdów czy Komanaczów, Paganel choć raz powinien byłby się zdobyć na chwilę koncentracji i skupienia. W naszym czterowymiarowym świecie nie ma bowiem niezmiennych idei „siły”, „bogactwa”, „roztargnienia”, „męstwa” i „dobroci”, podobnie jak nie ma ich w platońskim niebie.

Nie imają się ich ni cierpienia, ni choroby; Kara-ben-Nemzi przeszedł dżumę (*Karawana śmierci*) tak jak my przechodzimy katar lub lekką grypę. Są to ludzie wolni od

urazów psychicznych, a zdarzenia zewnętrzne spływają po nich jak bezsilne strugi deszczu z pomnika Horacego, nie żłobiąc trwałych bruzd.

Rozpatrzmy dzieje pasażerów „Duncana”: ziemia drży pod ich stopami w Kordyliarach, zalewa ich powódź w Pampasach, toną w odmętach Indyjskiego Oceanu, w sercu Australii, osaczeni przez bandytów, przepływają się przez rwące nurty rzeki Snowy, po to aby po rozbiciu brygu „Mackarie” wpaść w ręce ludożerców, a przecież w najcięższych opresjach z zapalem „naturalistów” dyskutują zawile o „kiwi” (*apterix*), przedziwnym ptaku zelandzkim i o topografii brzegów Wajpy. Oto heroizm! Nawet Olbinett, lokaj lorda Glenarvana, posiada wszystkie cechy mitycznych pół-bogów: „śniadanie na stole” — mówi Olbinett, podając strudzonym wędrowcom, którzy znaleźli schronienie na szczycie wybuchającego wulkanu, ochłapki z uczy śmiertelnej zamordowanego ludożercy. Wierny sługa mógłby się choć raz załamać po tyłu, tyłu dramatach. Ale Olbinett o niebo przerósł Eneasza, który ze zgrozą (*„animus meminisse horret”*) opowiadał biednej Dido o upadku Troi.

Niestrudzeni poszukiwacze kapitana Granta nie znali „nerwów”, psychoanalizy ani bromuralu. W ich niestrudzonych organizmach prąd nerwowy przebiegał niezmiennie z „przepisową” szybkością 120 metrów na sekundę, wzdłuż pięknych, białych włókienek, owiniętych w świeżutkie osłonki mielinowe. Ci ludzie — schematy, przypominają szklany model człowieka w Anatomicum, z jego nienaganną i przejrzystą zaznaczoną siecią systemu nerwowego, z błękitnie barwionym nerwem błędnym, z precyzyjnie zaznaczonymi ośrodkami bólu, lęku, głodu, rozkoszy i pragnienia.

Ale szklany automat nie oglądał nigdy swymi szklanymi oczyma ani fregat pochylonych na falach Pacyfiku, ani potężnych drzew eukaliptusowych, ani Krzyża Południa. Szklany człowiek widział tylko raz wypchaną sowę i wiewiórkę na drucianym szkielecie. I dlatego my, ludzie, którym macki nerwów oplotły serce jak gałązki okrutnej jemioli, z zapartym oddechem śledzimy peregrynacje bohaterów „Duncana”, niezmiennych idei bez psychicznych urazów.

Jeden tylko (Ayrton) wyłamał się z tych boskich ram: zmienił się. Ale na lepsze. Oto lektura pocieszenia!

Drugą, obok niezmienności, cechą idei, jest, jak wiadomo, ich wieczność. Wystarczy jednak prześledzić bliżej dzieje niezrównanego Karola May’a, aby się przekonać, że i ten atrybut nieobcy jest naszym bohaterom.

Wierny Halef — niewątpliwy odpowiednik Sama Wellera — nie będzie kroczył za dromaderem niosącym trumnę ze zwłokami jego pana. W przeciwieństwie bowiem do Pickwicka Old Shatterhand vel Kara ben Nemzi, bytuje poza czasem i dobrze wie o tym mali, pilni czytelnicy jego dzieł. Ten niezrównany poliglota, któremu nieobce było żadne narzecze Indian (Komanczów, Szoszonów, Siuksów, Apaczów, Irokezów), przed którym filologiczne zawilosci Wschodu nie kryły żadnych tajemnic, ten nieporównany znawca historii i subtelny badacz religii porównawczej, niezawodny strzelec, wielbiony przez *cow-boy’ów* „Westmann”, wieki chyba musiał strawić nad zgromadzeniem zasobów swojej wiedzy i doświadczenia, nad ugruntowaniem swojej sławy, która gromkim echem brzmiała od Kurdystanu po Chiny i Kordyliery!

Widzimy go: na dromaderze, z rozwianą brodą filologa niemieckiego uniwersytetu, w vicemundurze c. i k. dostojnika, potrząsa sztucem Henry’ego i, recytując suraty *Koranu*, niesie sławę swego imienia cichym ludziom dobrej woli.

*

Niezmiennność... wiecznotrwałość... oto warunki szczęścia absolutnego, a więc tej wartości, której żadną, ale to żadną miarą nie możemy zrealizować w naszym czterowymiarowym świecie. Istotę jego bowiem określił już Heraklit: *Panta rhei*, czyli *tout passe, tout casse, tout lasse*.

„Wszystko przemija, a ziemia na wieki stoi” — mówił Eklezjasta. Niestety, ten ostatni punkt oparcia w świecie rzeczywistym wymknął się już nam w wieku XVI. I dlatego, znużeni podróżą do kresu nocy, wędrujemy do głębin dnia i chętnie ruszamy w osiemdziesięciodniową podróż dokoła radosnego świata fikcji razem z p. Phileasem Phoggiem.

Szczęście

Marzenie rozwija się poza ograniczeniami rzeczywistości, przelatuje nad piekłem i nie broczy skrzydeł w falach Acherontu.

V

I

Klasyczna *definitio fit per genus proximum et differentiam specificam* określa człowieka jako stworzenie rozumne. „Człowiek” jest gatunkiem rodzaju „stworzenie”, a rozum tak zw. różnicą gatunkową. *Sapiens* jest więc zaszczytnym *epiteton ornans*, który pozwala mówić o wyższości człowieka nad pokrewnymi mu tworami (*hominidae*), które, odłączywszy się od pierwotnych owadożernych, prowadzą już od eocenu żywot samoistny. Przymiotnik ten wskazuje na zasadniczą dwoistość istoty złożonej z „myślącej i „rozciąglej” substancji. W tym właśnie punkcie załamała się problematyka filozoficzna wieku XVII, a i dziś to samo zagadnienie naświetla się z różnych stanowisk, które usiłują odnaleźć podstawę wzajemnego stosunku dwóch odrębnych rzeczywistości: duszy i ciała.

Słowniki filozoficzne wskazują jednak na inny jeszcze *epiteton ornans*, na inną znamiennej dwoistość: *homo duplex* to twór poddany równocześnie sprzecznym i przeciwstawnym sobie tendencjom, skłonnościom dobrym i skłonnościom złym — „*video meliora proboque deteriora sequor*”. Ta szczególna dwoistość duszy, świadomości i podświadomości nie mieści się już w ramach psychologicznego prawa sprzeczności i dlatego dzisiejszy stan wiedzy o człowieku przypomina stan nauk geograficznych w wiekach średnich, gdy zwięzano obręb świata, gdy wytyczano lądy o fantastycznych zarysach, o konturach podobnych do syren i hipogryfów.

2

Stosunek marzeń i snów do sprawnie działającej świadomości przypomina stosunek lądów do mórz na ziemskim globie — fantazje i sny obramowały nasze życie jak tajemniczy i szumiący ocean. Budząc się rano, odnajdujemy na krawędzi świadomości fragmenty sennych marzeń, podobne do gałęzi nieznanych drzew, które Atlantykt wyrzucał na piasek pobrażnych wysp Europy, niosąc niespokojnym żeglarzom tajemnicze wieści o dalekich lądach. Na płytkiej, spienionej fali trzepoczą się obrazy jak szczątki okrętów, jak pióra nieznanych ptaków.

Opowieści geografów i podróżników średniowiecznych mówiły o wyspach szafrowych, górach kryształowych, piaskach szafranowych i grotach żłobionych w magnezie — w ich cieniu mieszkwały przedziwne stwory, jednookie cyklopy, wilkołaki, ludzie o stopach podobnych do parasola i osadzonych na piersi obliczach. Rzucone w otchłań snów sieci introspekcji wydobywają na powierzchnię nieznaną dotąd „faunę” i „florę” naszej osobowości. Dziwne twory, spłoszone z lądów, mórz i stronich starych geografii, płyną teraz w postaci zbitek sennych wraz z drzewem rodzącym jajka i gigantycznym wielorybem Jasconiusem, na którego grzbiecie w wieku VI święty Brandan odprawił mszę, w otoczeniu swych towarzyszy.

Jako zjawisko fizjologiczne, sen jest zagadnieniem spornym i dlatego „mapa” mózgu, z osadzonymi w rdzeniu przedłużonym ośrodkami lęku i snu, przypomina szkice Kosmasa (VII w.), który na mapie świata wyznaczył miejsce arce Noego. Ale żeglując starą, spróchniałą krypą po zmaconych i gniewnych nurtach sennego marzenia, zbliżamy się do obcych, przeczuwanych zaledwie lądów. Szeroka łódź sunie po morzu cudów i przerażeń, szumią kręte wiry za sterem, bulgoce świetlisty nurt, a mokre włosy syren jak morska trawa oblepiły zalany smołą kadłub. Syreny śpiewają:

„Sam tu! Ach bywaj — ty sławny Odysie.

Wstrzymaj swą łódź i posłuchaj choć krztynę pieśni tej naszej”...

Nie słyszają uszy, zalane woskiem, sosnowe wiosła siekają toń, aż ją spienią białymi bańkami, po lewej ręce Skilla, po prawej ręce Charibdis, daleko, za czarną strugą, zielone plamy wysp. Oto nowe tereny przygód, nowe ziemie i rozlewiska wód!

Dopóki mapy naszych lądów usiane były białymi plamami, człowiek niechętnie zapuszczał sondę w otchłanie własnej osobowości: na ziemi jeszcze szukał krainy Ofir, gór kryształowych, piasków szafranowych i ludzi o stopach podobnych do parasola. Dziś,

Sen, Morze, Obraz świata

Podróż, Tajemnica,
Kondycja ludzka

gdy zgasły ostatnie białe plamy, gdy przy pomocy aparatów akustycznych umiemy ściśle określić głębie oceanu i modelować w gipsie jego dno, coraz częściej stajemy nad spienionym nurtem strumienia psychicznego — nie znamy jego źródeł, szeroką, krętą strugą płynie jak Nil, któremu Kosmas Indicopleustes²⁸ na swojej mapie wykreślił bieg przez morskie dno, przez nieznaną ląd.

Osobowość jest dziś jedynym terenem odkrywczych peregrynacji.

3

Właściwą przyczyną odkrywczych peregrynacji Henryka Żeglarza, Marca Pola i Kolumba była *legenda*. Płynęły z krainy Ofir okręty Hirma, wracały wioząc Salomonowi złoto, srebro, kość słoniową, koczokodany i pawie — mapy średniowiecza znaczyły granice mitycznego państwa księdza-króla Jana, księżę „Ginvia”, najznakomitszy spośród palatynów, uśmiechał się dobrotliwie na tronie, wykreślonym przez kartografów na piaskach południowej Sahary. Daleko, za siódmą górą, za siódmą rzeką — El Dorado: na jego podbój ruszył w roku 1580 Antonio de Berrio i Walter Releigh, ścięty przez katar 29 października 1618 r.

U podstaw legend nie brak faktów rzeczywistych. Zdarzenia realne, zdeformowane przez pamięć i czas, jak kamienie porosłe trawą, jak miecze przeżarte rdzą, mówią o minionej, trawionej fikcją rzeczywistości. Ale genetyka legend zna procesy odwrotne: *realizacja fikcji*. Badania dotyczące kultu Aisklepiosa w Epidaurze, rozlicznych form rytuału inkubacji, wizji świętych, halucynacji chrześcijańskich i buddyjskich dewotów obnażają ukryty mechanizm realizacji sennych marzeń. Fantazje i sny posiadają bowiem wartość imperatywną. Zrodzone ze snu legendy wyprzedzają i kształtują rzeczywistość. Kiedy po krwawych szturmach Aleksander Macedoński miał zaniechać oblężenia Tyru, ujrzał we śnie tańczącego w tryumfie satyra. Tłumacze snów przepowiedzieli zwycięstwo. Szturm ponowiono. Tyr padł.

Nie gwiazdy bowiem, ale pragnienia i namiętności rządzą człowiekiem „*pauci sunt sapientes qui huiusmodi passionibus resistunt*”²⁹ — mówi święty Tomasz, polemizując z astrologami. Poznać przyszłość, to znaczy: poznać mechanizm namiętności skłębionych w marzeniu sennym — zstąpić do piekieł.

Opowieści dotyczące podróży do świata pozagrobowego należą do kategorii legend eksplikatywnych i pełnią rolę przewodnika po piekle.

Wyprawa do piekieł jest koniecznym etapem każdej wędrowni. Ani Odyseusz, ani Eneas, ani Robinson nie ominęli państwa cieni. Nawet Pan Pickwick, niestrudzony podróżnik, po uzyskaniu *habeas corpus*³⁰ i załatwieniu przeróżnych formalności, śmiało, jak Dante, przekroczył próg piekieł w więzieniu za długi przy Flee-Street.

Żegnamy starych, dobrych wędrowców i żeglarzy. Żegnamy Odysa, Eneasa, Kolumba, Robinsona, Paganela, Granta i Vossa. Ruszamy na nowe wyprawy, odkrywać dalekie lądy, wytyczać ich granice i rysować profile wysp wylaniających się z otchłani osobowości: w ich cieniu mieszkają dziwne istoty o wilczych łbach i stopach podobnych do parasoła. Jak Odyseusz w krainie Lestrygonów będziemy walczyć z czarnym ludem, któremu króluje *homo duplex*³¹, ambiwalentny twór, „*qui videt meliora et deteriora sequitur*”³².

4

Poznaj samego siebie — mówił Sokrates. Za to właśnie sąd ateński skazał go na śmierć,

Sen, Czyn, Wiedza, Podróż,
Piekiel

Filozof, Zaświaty

²⁸Kosmas Indicopleustes (VI w.) — dosł. Kosmas, który odbył podróż do Indii, znany także jako Kosmas Mnich: wczesnośredniowieczny kupiec grecki i podróżnik, a następnie pustelnik w egipskiej Aleksandrii, chrześcijanin obrządku wschodniego (kościół syryjski); żył za panowania cesarza Justyniana, kilkakrotnie odwiedził Indie, był autorem dzieła *Christianike Topographia* („Topografia chrześcijańska”, ok. 550 r.), zawierającego szereg map świata, należących do najstarszych i najślawniejszych historycznych odwzorowań graficznych wzajemnego ułożenia lądów i mórz. [przypis edytorski]

²⁹*pauci [autem] sunt sapientes qui huiusmodi passionibus resistunt* (łac.) — niewielu [jednak] jest mądrych, którzy w ten sposób przeciwstawiają się emocjom (namiętnościom). [przypis edytorski]

³⁰*habeas corpus* (łac.) — prawo, na podstawie którego osoba może zaskarżyć przed sądem swoje zatrzymanie jako bezprawne i uzyskać zwolnienie z aresztu (więzienia). [przypis edytorski]

³¹*homo duplex* (łac.) — człowiek podwójny, człowiek dwoisty. [przypis edytorski]

³²*qui videt meliora et deteriora sequitur* (łac.) — który widzi (to, co) lepsze, a podąża za gorszym. [przypis edytorski]

aby pozbyć się tym sposobem ciągłego rachunku sumienia.

Ale Sokrates cieszył się na myśl o eschatologicznej podróży: „Przecież jeśli ktoś do Hadesu przybędzie, pożegnawszy się na zawsze z tymi rzekomymi sędziami i znajdzie tam sędziów prawdziwych, jak to i mówią, że tam sądy odprawia Minos i Radamantes, i Ajaks, i Triptolemos, i innych półbogów, którzy za życia swego byli sprawiedliwi — to czyż to nie miła przeprowadzka? Albo tak spotkać Orfeusza i Muzajosa, i Hezjoda, i Homera, ileż,by niejeden z was dał za to?”

Sokrates jednak nie dotarł do Elizjum, bo nawet w Państwie Śmierci wystrzegają się tych, którzy nawołują do poznania samego siebie. Jak wynika z *Eneidy*, zastosowano do Sokratesa kruczek czysto formalny: jako niewinnie skazany na ziemi został on zatrzymany w przedsionku piekieł.

Kronikarz Pól Elizejskich, Lukian z Samosaty, zapewnia nas nawet, że sprawiedliwi sędziowie piekielni, dbając o błogi spokój dusz powierzonych ich opiece, zagrozili Sokratesowi wygnaniem. „Mówiono mi — pisze Lukian — że Radamantes skarżył się na Sokratesa i niejednokrotnie już mu groził wygnaniem, jeśli tylko nie zaprzestanie swych rozmów i nie poniecha ironii”.

VI

„W cóż wierzył przed zgonem? Piekło — obalił piekło... oczekiwana szczęśliwość była radością myśli, która uczciwie spełniła swój obowiązek. Na łożu śmierci marzy, iż w raju prawych ludzi odnajdzie mądrego Sokratesa, w którym tak bardzo cenił prostotę ducha”.

(Maxime Leroy, *Descartes, le philosophe au masque*)
„... w ten sposób znalazłem niebo”.

(Kartezjusz, *Rozprawa o Metodzie*)

I

Tej przełomowej dla naszej kultury nocy 10 listopada 1619 roku Kartezjusz, znużony gwałtowną walką myśli, uczuł się niewymownie wyczerpany. Zdawało mu się, że płomień ogarniają jego mózg — usnął. Śniło mu się, że kroczy ulicami, a będąc zmuszonym przechylić się w lewo dla zachowania równowagi, uczuł, jak gwałtowny zryw wichru rzuca go w stronę kościoła kolegijskiego. Obudził się, doznając dotkliwego bólu w pobliżu serca. Cierpienie wzbudziło obawę: marzenie senne zdawało się być dziełem złego ducha, który, zwodząc na manowce, usiłował przemocą zawlec filozofa tam, dokąd zdązał z dobrej woli. *A malo spiritu ad templum propellebar*³³ — mówi w relacji z zaginionego manuskryptu. Przewrócił się na prawy bok i, modląc się żarliwie, usnął po dwugodzinnym rozmyślanu nad sprawami tego świata.

Miał wtedy drugi sen: usłyszał potężny łoskot piorunu. Strach obudził go natychmiast. Otworzywszy oczy, ujrzał rój ognistych iskier unoszących się w komnacie. „Zdawało mu się to często, gdyż budząc się w nocy tak roziskrzona miał źrenice, że rzucały odbłaski na otaczające go przedmioty”. Tym razem postanowił uciec się do racji filozoficznych: przerażenie oznaczało według jego mniemania wyrzuty sumienia za grzechy, które mógł popełnić w dotychczasowym życiu. Piorun miał być zwiastunem Ducha Prawdy, który spłynął nań, aby go posiąść *Lumen cognitionem significat*³⁴.

Trzeci sen był następujący — znalazł książkę na stole, nie wiedząc, kto ją tam położył. Otworzył ją, a widząc, że jest to słownik, ucieszył się w nadziei, że może mu być przydatny. Równocześnie wpadła mu do ręki inna książka: był to zbiór poezji pt. *Corpus Poetarum*, w którym odnalazł wiersz Ausoniusza *Quod vitae sectabor iter*³⁵. W tej samej chwili ujrzał nieznajomego, który, wskazując na utwór zaczynający się od słów: *Jest i Nie*, wychwalał go jako utwór znakomity.

W półśnie jeszcze pograżony, usiłował sen odcyfrować: słownik symbolizował zbiór wszelkich nauk, *Corpus Poetarum* oznaczał zaś zgola wyraźnie jedność wiedzy i filozofii. Uważał, iż nie należy się dziwić przesadnie, iż poeci, nawet ci najgłupszy, mogą być pełni sentencji bardziej ważnych, rozsądnych i lepiej wyrażonych niż te, które się znajdują w pismach filozofów. Przypisywał to boskości entuzjazmu i sile wyobraźni; wydobywa ona ziarna mądrości (znajdujące się w każdym umyśle ludzkim jak iskry ognia w krzemieniu) z o wiele większą łatwością i blaskiem niż rozum filozofa. „*Ratio est quod poetae per entusiasmum et vim imaginationis scripsere: sunt in nobis semina scientiae, ut in silicis, quae per rationem a philosophis educuntur, per imaginationem a poetis excutiuntur magisque elucent*³⁶”.

Widząc zgodność owych spraw z jego skłonnością, powziął śmiało mniemanie, że oto Duch Prawdy poprzez sen otworzył mu skarby wszelkiej wiedzy.

³³*A malo spiritu ad templum propellebar* (łac.) — przez ducha zła zostałem pchnięty ku kościołowi. [przypis edytorski]

³⁴*lumen cognitionem significat* (łac.) — światło oznacza poznanie (wiedzę). [przypis edytorski]

³⁵*quod vitae sectabor iter* (łac.) — ponieważ będę podążał ścieżką życia. [przypis edytorski]

³⁶*Ratio est quod poetae per entusiasmum (...) magisque elucent* (łac.) — cały powyższy akapit zawiera wyjaśnienie tego fragmentu pism Kartezjusza, podanego na koniec *in extenso* („rozumnym sądem jest, co poeci przez entuzjazm i siłę wyobraźni napisali: są w nas nasiona wiedzy, jak w krzemieniu, których przez rozum dochodzą filozofowie, które zaś lepiej poeci budzą przez dalekowzroczną wyobraźnię”). [przypis edytorski]

2

Ten „kryzys mistyczny” wielkiego racjonalisty, który „*le bon sens*”³⁷ cenił nade wszystko, był ośrodkiem licznych dociekań i przedmiotem różnorodnych interpretacji. Huet (1693) ujmował sprawę w sposób wielce uproszczony: Kartezjusz — pisze sceptycznie nastawiony biskup — w wilię Świętego Marcina, którego święto przypada na dzień 11 listopada, pił i palił ponad miarę...

Współcześni historycy dalecy są od sceptycyzmu Hueta i w sennych marzeniach Descartesa widzą zręby filozofii (Chevalier, Milhaud, Gouhier, Gilson) lub metody (Liard, Millet, Hamelin), która zaważyła na historii ludzkości. Owej nocy sławetnej — mówi Chevalier — wyłoniła się doktryna, która jest kamieniem węgielnym kartezjanizmu: podstaw wiedzy winniśmy szukać w nas samych (tkwią w nas one jak iskry ognia w krzemieniu) odnajdujemy je zaś nie na drodze spekulatywnych dociekań, ale na drodze intuicji (poetyckiego natchnienia), której gwarancją jest Bóg (Duch Prawdy).

Szczególnie interesująca jest analiza Freuda, który, afirmując zresztą kartezjańską interpretację, widzi w marzeniu sennym filozofa *zarys konfliktu moralnego*.

Sny naszego filozofa — pisze Freud — są tak zwanymi „snami z góry” (*Träume von Oben*), to znaczy formacjami idei, które mogły być utworzone równie dobrze w stanie snu, jak i na jawie i które częściowo tylko czerpią treść z głębokich stanów duszy. To też treść owych snów posiada najczęściej formę abstrakcyjną, poetycką lub symboliczną. Analiza snów tego typu prowadzi zazwyczaj do następujących wniosków: nie możemy zrozumieć snu, lecz śniący może go bez trudu zinterpretować, ponieważ treść sennego marzenia bliska jest jego świadomości. Pozostaje jednak kilka fragmentów, o których śniący niczego powiedzieć nie umie: są to właśnie elementy wynikłe z podświadomości, a te pod wielu względami najbardziej są interesujące. W najlepszym wypadku tłumaczy się je na drodze najbliższych skojarzeń. Takie ujęcie „snów z góry” (należy rozumieć ten termin w sensie psychologicznym, nie mistycznym) odnosi się do snów Kartezjusza. *Nasz filozof sam je interpretuje, a my stosownie do reguł interpretacji sennego marzenia, musimy przyjąć jego tłumaczenie; dodać należy, że nie widzimy innej drogi, która by nas mogła zaprowadzić dalej. Afirmując jego własną interpretację, dorzucimy, że przeszkody, które krępowały swobodę Kartezjusza dokładnie są nam znane: jest to senne odbicie wewnętrznego konfliktu. Strona lewa jest wyobrażeniem zła i grzechu, a wicher — złego ducha...*

Sen, Podróż, Filozof

Analiza Freuda posiada dla nas trojakić znaczenie: po pierwsze, afirmując racjonalny charakter sennego marzenia idzie w sukurs interpretacji Chevaliera; po drugie, odnajduje leżący u podłoża konflikt moralny; po trzecie, każe nam szukać prawdy we własnych słowach Kartezjusza, któremu tylekroć zarzucano świadomą bądź nieświadomą obłudę.

3

Owa noc rzuca pewne światło na tak zwane „zagadnienie osobowości” Kartezjusza. O Homera walczyło siedem miast „rodzinnych” — o osobowość Kartezjusza walczy historia filozofii. Kartezjusz występuje w okresie przełomowym dla kultury europejskiej: liberalizm i ateizm — kontrreformacja i neutralizm (V. L. Chmaj).

Dziewiętnasty wiek nawiązał do tradycji encyklopedystów: Kartezjusz jest burzycielem średniowiecznego despotyzmu i metafizycznych bożyszcz. Miał on być niereligijnym naukowcem, uczonym fizykiem, który prawowierną metafizyką maskował naukową rewolucję. W oczach Brunetiere’a był on filozofem mało chrześcijańskim, a filozofia XVIII wieku była konsekwencją jego nauki. Dla Janeta Kartezjusz był „roztropany” aż do bojaźliwości... aż do obłudy — dodaje Adam — resp.³⁸ wobec Kościoła.

Tak mówią jedni. A drudzy: Filozofia Kartezjusza — pisze Espinas — związana była z współczesnym ruchem nacjonalistycznym, który zwalczał liberalizm i protestantyzm. Uczeń jezuitów z La Flèche był gorliwym katolikiem, który bał się grzechu, a nie Kościoła i jego kar. Bardziej przekonujące są argumenty Milhauda: zwykło się nazywać

³⁷*le bon sens* (fr.) — zdrowy rozsądek. [przypis edytorski]

³⁸*resp.* (lac.) — skrót od: *respective*, tj. odpowiednio; tu raczej: mianowicie. [przypis edytorski]

kartezjańską tezę o nieruchomości ziemi krokiem oportunisty, koncesją na rzecz Kościoła, a przecież analiza kartezjańskiej teorii ruchu przemawia za absolutną szczerością.

Życie Kartezjusza — pisze wreszcie Gouhier — jest szeregiem postaw i stanowisk, a „roztropność” filozofa, który, jak wiadomo, zniszczył swoje dzieło *O świecie* na wiadomość o potępieniu Galileusza, nie była aktem trwogi, ale czynem człowieka nauki urażonego w swej dumie. Właściwy konflikt istniał w łonie samej osobowości: życie spekulatywne czy życie czynne...

Nie umiemy odtworzyć jego oblicza — Kartezjusz zakrył twarz jak Agamemnon na obrazie Timantesa: „Jak przezorni komedianci, którzy przybierają role, aby nie widziano wstydu wstępującego na ich czoło, podobnie ja, dotychczas widz, w chwili wstąpienia na scenę świata, kroczę zamaskowany. *Larvatus prodeo*³⁹”.

Quod vitae sectabor iter. — Był wędrowcem z temperamentu i podobnie jak Pascal mógł powiedzieć o sobie: „*Notre nature est dans le mouvement*⁴⁰”. Wędrował w poszukiwaniu spokoju, którego nie odnalazł nawet po śmierci: Wyjęto serce, skradziono czaszkę, Kawaler de Terlon — jak nas zapewnia Baillet — przywłaszczył sobie szczątki jego dłoni, w roku 1792 stróż jego kości kazał wytoczyć w jednej z nich pierścienie, które według niego miały wygląd gąbczastych agatów — rozdał je „przyjaciółom dobrej filozofii”.

W Sztokholmie spoczywał na cmentarzu dzieci niechrzczonych. Któż odgadnie — pisze literacko usposobiony Leroy — dlaczego to jego bogobojny przyjaciel Chanut chciał, aby dusza filozofa była towarzyszką tych małych duszyczek niepewnych raj, który pozostanie dla nich na zawsze zamknięty?

4

Jednym z najciekawszych rozdziałów historii psychoanalizy, która poprzez otchłań snów usiłuje dotrzeć do rdzenia osobowości, jest psychologia Leibniza z jego nauką o „popędzie”, „dążeniu” (*appetit, tendance*) i o nieprzerwanym toku życia psychicznego, w którym pozorne zanikanie jest niczym innym, jak zastąpieniem uwagi i postrzeżeń wyraźnych przez postrzeżenia ciemne (*petites perceptions*) składające się na sferę nieświadomą.

Dla Leibniza — w równej jak i dla Freuda mierze — natura nasza pracuje nad osiągnięciem „zadowolenia” (*à se mettre mieux à son aise*). Dla Leibniza jednak „szczęśliwość jest trwałą radością. Jednakże skłonności nasze dążą nie do szczęśliwości we właściwym znaczeniu, tylko do radości, to znaczy szczęścia w chwili obecnej; jedynie rozum mierzy w przyszłość i dąży do trwałości. Co więcej, odruchy instynktu są ślepe. Nasze popędy, czyli, jak mówi Szkoła, »*motus primo primis*«, podobne są do dążności kamienia, który idzie najprostszą, choć nie zawsze najlepszą, drogą ku środkowi ziemi, ponieważ nie może przewidzieć, że napotka skały, o które się rozbije, zamiast zbliżyć się bardziej do swego celu przez zmianę kierunku” (N. ESS. II).

Kartezjusz dążył do „trwałej radości” i dlatego w przeciwieństwie do ślepego pędu kamienia linia jego życia jest powikłana i zygzakowata i tym należy tłumaczyć różnorodność i rozbieżność hipotez stawianych przez jego biografów.

5

Im głębiej zapuszczamy się w jego życie, im zawilsze z jego pism wysnuwamy wnioski — tym dalsi jesteśmy jego dziełom, tym bardziej zaciemniamy jego oblicze. Najwierniejszym bowiem „portretem” Kartezjusza jest *Rozprawa o Metodzie*.

Nie tylko analiza myśli i stosunku jej do całości systemu, ale przede wszystkim styl wypowiedzi przemawiają za absolutną szczerością tego autoportretu.

Stopień szczerości czy obłudy mierzy się stosunkiem treści do formy. Ścisłej rzecz biorąc, jedynie w drugim wypadku (w wypadku obłudy) dualizm ten jest aktualny i uchwytany i forma „oddzielona” od treści staje się jej maską. Jest to jakby kunsztowna fasada kryjąca właściwy gmach. I dlatego może w stosunku do dzieł „nieszczerych” otamowana jest bezpośrednia reakcja czytelnika i dopiero krytyczne pióro wyławia zamaskowane

³⁹*larvatus prodeo* (łac.) — kroczę zamaskowany. [przypis edytorski]

⁴⁰*notre nature est dans le mouvement* (fr.) — nasza natura jest w ruchu; nasza natura ujawnia się w ruchu. [przypis edytorski]

motywy, które przesiąkły do formy. Są to jakby ślady wilgoci na białej fasadzie, które pozwalają wnioskować o wodzie zaskórnej trawiącej budowlę.

Otóż pierwszą reakcją czytelnika *Rozprawy o Metodzie* jest reakcja artystyczna — głębokie wzruszenie, jakiego doznajemy w chwili bezpośredniego obcowania z osobowością przetransponowaną na barwy, dźwięki i słowa. Dlatego ekspertyzę *autentyczności* kartezjańskiego autoportretu powinni przeprowadzać poeci — nawet ci „najgłupsi”.

Pierwsze księgi *Rozprawy o Metodzie* przypominają Eklezjastę.

Zaprawiano go do nauk od dzieciństwa i zapewniano, że przy ich pomocy można nabyć jasną i pewną wiedzę.

Ale — po wyczerpaniu całego zakresu studium zrodziło się w nim przeświadczenie, iż nie ma na świecie nauki, która byłaby taka, jak mu się pozwolono spodziewać.

Wiedział, że języki potrzebne są do zrozumienia ksiąg starożytnych.

Ale — pisma starożytnych pogan traktujące o obyczajach porównywał do pałaców bardzo pysznych i wspaniałych, ale zbudowanych na piasku i błocie... i często to, co nazywają tak pięknym imieniem jest jedynie bezczulością lub pychą, lub rozpaczą, lub ojcobójstwem.

Wiedział, że powab bajek rozbudza umysł.

Ale — bajki przedstawiają jako możliwe wiele wydarzeń w istocie niemożliwych, z czego pochodzi, że ci, którzy kierują swe obyczaje według czerpanych stąd przykładów, łatwo skłonni są popaść w szaleństwa paladynów z romansów i imać się zamiarów, które przechodzą ich siły.

Wiedział, że rozmawiać z ludźmi innych wieków, jest to poniekąd to samo, co podróżować.

Ale kiedy człowiek obraca zbyt wiele czasu na podróżowanie, staje się wreszcie obcym w swoim kraju.

Wiedział, że wymowa posiada nieporównaną siłę i piękność; że poezja ma wykwinty i słodczyce bardzo czarujące.

Ale — sądził, że i jedno, i drugie to raczej dary umysłu niż owoce studiów.

Wiedział, że nauki matematyczne zawierają wymysły bardzo subtelne.

Ale — dziwił się, iż skoro ich podwaliny są tak mocne i stałe, nie zbudowano na nich czegoś wznioślejszego.

Wiedział, że teologia uczy, jak zdobywać niebo.

Ale — dowiedział się, jako rzeczy bardzo pewnej, że droga doń jednak jest otwarta dla najbardziej nieuczonych, jak i najuczeńszych.

Wiedział, że prawo, medycyna i inne nauki przynoszą zaszczyty i bogactwa tym, którzy je uprawiają.

Ale — sądził, że nie można zbudować nic trwałego na tak niepewnych podstawach.

Kartezjusz wiedział: „*że filozofia daje sposób rozprawiania z prawdopodobieństwem o wszystkich rzeczach i budzenia podziwu mniej uczonych*”.

Eklezjasta przyłożył serce swe, aby szukać, i doszedł mądrością swoją wszystkiego, co się dzieje pod niebem (tę zabawę trudną dał Bóg synom ludzkim, aby się nią trąpili), i na dnie zwątpienia odnalazł marność, utrapienie ducha i szaleństwo, „bo kto przyczynia umiejętności, przyczynia i bólu”. Kartezjusz zwątpił — i postanowił odnaleźć metodę wiedzy powszechnej. A odkrywając co dzień „jakieś prawdy, które zdawały się dość ważne, a zgoła nieznanne innym ludziom, odczuwał w duchu taką radość, iż wszystko inne było mu obojętne”.

U podstaw leży sceptycyzm. Jest to jednak sceptycyzm różny od nauki tych, „którzy wątpią, aby wątpić i lubują się zawsze w niezdecydowaniu; przeciwnie, cały mój zamiar dążył ku temu, aby się upewnić”.

Ale nigdy ramy sceptycyzmu nie były tak szerokie: „Przypuszczam — pisze Kartezjusz w *Meditationes de prima philosophia* — że wszystko, co widzę, jest fałszem; wierzę, że nigdy nie istniało nic z tego, co mi przedstawia kłamliwa pamięć, że nie mam żadnych zmysłów, że ciało, kształt, rozciągłość, ruch i miejsce są to chimery. Cóż więc będzie prawdą? Może to, że nie ma nic pewnego”. Zwątpienie metodyczne Kartezjusza jest aktem woli skierowanym przeciw najpotężniejszym i naturalnym skłonnościom natury ludzkiej. Ale zwątpienie jego ma wiedzę za cel — „*mathesis universalis*” jako punkt dojścia.

Tylko odwaga mnie porywa — pisał Ch. Péguy. — Tylko odwaga jest wielka. I była kiedy odwaga tak piękna, tak szlachetna, rycerska, skromna i uwieczniona? I byłże kiedykolwiek zryw myśli mogący iść w parze z tym Francuzem, który odnalazł niebo?

VII

Ojcu

I

Pewnego razu dwóch przyjaciół, Hylas i Filonous, wyszło na spacer, aby cieszyć się — jak powiada Berkeley — niebem purpurowym, dzikim, a jednak łagodnym głosem ptactwa, pachnącymi pąkami drzew, kwiatów, miłym wpływem wschodzącego słońca i tysiącem innych nienazwanych uroków natury budzącej w duszy tajemnicze porywy.

Obaj byli filozofami. Dla Filonousa, idealisty, przedmiot, który nazywamy substancją materialną, nie istniał. Nie było więc ani purpurowego obłoku, ani pachnących pąków drzew. Hylas natomiast, jak wskazuje samo nazwisko, był materialistą: Jak to? Cóż może być rzeczą bardziej fantastyczną, bardziej sprzeciwiającą się zdrowemu rozsądkowi lub bardziej oczywistym wyrazem sceptycyzmu niż przeświadczenie, że nie istnieje taki przedmiot jak materia?

Ta zasadnicza rozbieżność poglądów zdawała się wykluczać wszelkie porozumienie. A przecież pogodzili się bez zastrzeżeń w jednym punkcie, i to już na wstępie, przed wszelką dyskusją.

HYLAS:

Uważam za szkodliwe, żeby ludzie, którzy całkowicie oddali się poszukiwaniu wiedzy, głosili zupełną niewiedzę wszystkiego lub wysuwali pojęcia niezgodne z prostymi i ogólnie przyjętymi zasadami. Widząc to bowiem, ludzie, mający mniej wolnego czasu na te rozmyślenia, będą skłonni podawać w wątpliwość najważniejsze prawdy, które dotychczas uważali za święte i bezspreczne.

FILONOUS:

W zupełności zgadzam się z tobą, jeśli idzie o niezdrowe skłonności tych przesadnych wątpień niektórych filozofów i o fantastyczne pomysły innych. Zaszedłem nawet w tym kierunku myśli tak daleko, iż zarzuciłem wiele z tych wzniosłych pojęć, które nabyłem w ich szkołach, przyjmując zamiast nich poglądy powszechnie przyjęte.

Wniosek stąd prosty: elementarne „Zasady życiowe” bardziej są oczywiste, bardziej realne niż słońce, obłoki i drzewa, o których istnieniu wątpił Filonous.

2

Jeśli noc 10 listopada była istotnie nocą przełomową i jeśli konflikt *moralny*, jak chce Freud, był jej właściwym podłożem, to zdaje się nie ulegać wątpiwości, że kartezjańska Etyka Tymczasowa jest sercem *Rozprawy o Metodzie*.

„Nim ktoś zacznie przebudowywać dom, w którym mieszka, nie dość jest zburzyć go jeno i zgromadzić zapas materiałów, oraz zgodzić architektów, lub też ćwiczyć się samemu w architekturze, wreszcie nakreślić starannie plan. Trzeba mu także wystarać się o jakiś inny domek, gdzie by mógł wygodnie się pomieścić przez czas, który będzie pracował nad nowym. Tak więc iżbym nie pozostał chwiejny w swoich czynnościach przez czas, przez który rozum zmusza mnie być chwiejnym w sądach, i abym mógł wśród tego żyć najszcześliwiej, jak zdołam, utworzyłem sobie moralność tymczasową...”

Tymi słowy zaczyna Kartezjusz swój zarys Etyki Tymczasowej. Ten mały domek, który filozof zbudował sobie w oczekiwaniu pałacu, jest najczcigodniejszym zabytkiem historycznym i musi być poddany troskliwej konserwacji.

Dla jednych Kartezjusz był woluntarystą, dla drugich, jego wolność ograniczona do ram intelektu była tylko cieniem wolności. Dla jednych był idealistą ontologicznym, dla drugich empirycznym, dla trzecich był i pozostał realistą.

Wiemy dziś, że *glans pinealis* nie jest siedzibą duszy, jak mniemał Kartezjusz, ale — szczątkiem oka ciemieniowego.

Wiemy, że nie ciepło jest przyczyną ruchów krwi, jak pouczał w *Rozprawie* — ale działanie mięśnia sercowego.

Wiemy, że nie stworzył swej „*Mathesis universalis*”, ale — wiemy, że jego etyka obowiązuje dziś jeszcze zarówno Hylasa, jak i Filonousa.

Dom, Kondycja ludzka,
Wiedza, Podróż, Filozof

Materiał anegdotyczny przekazany przez historię filozofii posiada szczególną wymowę: podobno determinista Spinoza śmiał się zawsze, ilekroć jego ulubiony pajak pożerał muchy, które mu Spinoza rzucał na pajęczynę. Leibniz natomiast po badaniach mikroskopowych odnosił zawsze owady na ten liść, na którym je znalazł.

Obie anegdoty mówią o stosunku *teorii do rzeczywistości*. Słowa i cyfry odznaczają się tym, że nie cierpią, nie prowadzą wojen, nie szamoczą się w pajęczynach — nie umierają.

Fizyk posługuje się teorią jak robotnik pilnikiem; jeśli mu pilnik nie jest przydatny, odkłada go na bok i sięga po nowe narzędzie. Ale wymienne teorie fizyczne nie zmieniają świata materialnego. Niezależnie od teorii Ptolemeusza Ziemia krążyła wokół Słońca. Inaczej ma się rzecz z teorią etyczną — nie jest ona bowiem opisem świata, ale pewną konstrukcją życia: narzucona na całość życia umysłowego przekształca rzeczywistość, która jest jej przedmiotem. Stąd teoria etyczna, podobnie jak i psychologiczna, musi się liczyć z aktualnym stanem rzeczy, czyli, mówiąc po prostu, z powszechnym mniemaniem. I dlatego taka jest pierwsza zasada Etyki Tymczasowej:

„...być posłusznym prawom i obyczajom mego kraju, dzierżąc się stale religii, w której Bóg dozwolił mi łaskawie wzrosnąć od dzieciństwa. We wszelkiej innej rzeczy prowadzić się wedle mniemań najbardziej umiarkowanych i najbardziej oddalonych od wszelkiego wybryku, oraz powszechnie przyjętych w praktyce przez najroztropniejszych między tymi, z którymi żyć wypadnie... A że mogą się zapewne znajdować ludzie równie rozsądni wśród Persów lub Chińczyków, co wśród nas, zdawało mi się, że najużyteczniejszym będzie prowadzić się wedle tych, z którymi żyć mi wypadło... postanowiłem baczyć raczej na to, co czynię, niż na to, co mówią...”.

4

W muzyce, a w szczególności w muzyce klasycznej zdumiewa nas ilość formalnych ograniczeń, z którymi musieli się łamać klasycy kompozytorzy. *Wariacje Goldbergowskie* J. S. Bacha rozwijają jeden jedyny motyw w trzydziestu dwóch wariacjach, przy czym każda stanowi kunsztowną całość opartą na skomplikowanej formie fugi czy kanonu.

Malarz i poeta w zakresie swej twórczości znajdują pewien opór, który im nastrocza rzeczywistość. Dla malarza „oporem” tym jest obraz świata, dla poety zasady semantyki, logika, sens całości. Podobnie — jak się zdaje — ma się rzecz z formami muzycznymi, takimi jak sonata czy fuga. Są to formy konwencjonalne, ale nie mniej sztywne, determinujące swobodę artysty i narzucające mu swoje prawa.

Znajdując nikły opór w materiale dźwiękowym, kompozytor sam tworzy opór w postaci skomplikowanych schematów, sam się sobie niejako przeciwstawia, sam siebie kielzna, sam ogranicza dla większej doskonałości dzieła.

Forma fugi czy kanonu jest tylko umownym schematem — sama przez się jest niczym; wartość uzyskuje wtedy dopiero, gdy staje się ograniczeniem osobowości, gdy pusty schemat zostaje wypełniony konkretną treścią. „Wszelka technika jest zespołem utrudnień, które artysta sam sobie stawia dla osiągnięcia pełnego rozwoju. Technika stawia wobec artysty materię oporną, obcą, głuchą i posłuszną jego wymaganiom” (H. Delacroix).

Dlatego muzyka Bacha brzmi jak głos Boga w *Księdze Hioba*: „Któż zamknął drzwiami morze, gdy się wyrwało jakoby z żywota wychodząc. Gdym położył obłok za szaty jego, a ciemność za pieluchy jego i gdym postawił o nim dekret mój, a przyprawiłem zawory i drzwi do niego i rzekłem: Aż dotąd wychodzisz będziesz, a dalej nie postąpisz, a tu położysz nadęte zwały swoje”.

Podobnie mają się rzeczy z ograniczeniami etycznymi: nie znajdując żadnej normy, która by narzucała nam konieczność jej przyjęcia, sami ją tworzymy bądź zastanym normom sami nadajemy wartość absolutną w imię naszej własnej doskonałości.

I dlatego taka jest druga zasada Etyki Tymczasowej:

„Być możliwie najbardziej stałym i niewzruszonym w postępkach i trzymać się mniemań nawet najbardziej wątpliwych — skoro już raz do nich

przystąpię — nie mniej pewnie, co gdyby były bardzo ugruntowane... Choćbyśmy nawet nie wiedzieli więcej prawdopodobieństwa w jednych niż w drugich, winniśmy się wszelako przechylać ku niektórym i uważać je później, *w odniesieniu do praktyki, już nie jako wątpliwe, ale jako zupełnie prawdziwe i pewne*".

5

To samoograniczenie polegające na przyznaniu konwencjom wartości bezwzględnej i stale nas obowiązującej, prowadzi do problemu wolności.

Wolność określamy jako „zdolność wyboru”; w pojęciu tym tkwi splot paradoksów. Jeden z nich zaważył na rozwoju myśli religijnej: poddana nieustannej konieczności wyboru — wolność czyni człowieka niewolnikiem. Prawdziwą wolność zdobywamy dzięki łasce nadprzyrodzonej, która zdejmuje z człowieka nieustanny przymus wyboru. Można by więc było strawestować Pascala: nie ma nic tak zgodnego z wolą, jak wyrzeczenie się jej.

Dla Spinozy wolność polegała na utożsamieniu się z powszechną koniecznością.

Inny, pozorny zresztą, paradoks zarysowuje się na terenie etyki teleologicznej opartej na autonomii woli i pojęciu *obowiązku* — w jej ramach człowiek istotnie zdaje się być zdeterminowany przez cel, do którego dąży. Jest to jednak sprzeczność pozorna. Paradoks pojęcia wolności, w której zawarte już jest pojęcie ograniczenia i konieczności, uzyskuje rozwiązanie przez samorzutne, własnowolne samoograniczenie się.

Wolna wola, mówi Kartezjusz, czyni nas w pewien sposób podobnymi Bogu, czyniąc nas panami samego siebie, o ile zwiedzeni słabością nie utracimy tych praw, które ona nam dyktuje. I dlatego taka jest trzecia zasada Etyki Tymczasowej:

„starać się zwyciężyć raczej siebie niż los, i raczej odmienić własne pragnienia niż porządek świata, i na ogół przyzwyczać się do przeświadczenia, iż nie masz nic, co by było zupełnie w naszej mocy, prócz myśli”.

6

Wątpił: niebo, powietrze, ziemia, barwy, kształty, dźwięki i wszystkie przedmioty obiektywne są tylko igraszką sennych marzeń... nie mam rąk, oczu, mięsa, krwi i żadnego ze zmysłów (*Meditationes*).

Wątpił, ale nie wątpił w to, że *zwątpienie nie rozgrzesza* i że nie wolno być chwiejnym w czynnościach przez czas, przez który rozum zmusza być chwiejnym w sądach. I w tym wyłączeniu elementarnych zagadnień etycznych z wszelkich wątpliwości, jakie nastrocza problematyka teoriopoznawcza, leży wielkość moralna Kartezjusza. Świat jako przedmiot teorii poznania w jednej z faz jej rozwoju był fikcją utkaną z sennych marzeń — świat jako przedmiot etyki był niezmiennie światem rzeczywistym, światem rąk, oczu, mięsa i krwi. „Roztropność”, „szczerłość”, „obluda” to zagadnienia pozorne, bo Kartezjusz sam daje jasną i niedwuznaczną odpowiedź.

Wybierał prawdy najumiarkowańsze, „aby mniej odwracać się od prawdziwej drogi, gdyby pobłądził”.

W życiu prawdom względnym, umownym nadawał wartość absolutną, „aby uniknąć żalów i wyrzutów dręczących zazwyczaj sumienie duchów słabych i chwiejnych”.

Łamał siebie raczej niż los i wdroył się do przeświadczenia, iż tylko myśl jest w jego mocy, aby móc wstąpić na drogę „na której w przekonaniu, iż posiada pewność nabycia wszystkich wiadomości... miał też pewność nabycia tym samym środkiem wszystkich prawdziwych dóbr...”.

Kartezjusz rozumował jak Sokrates: dobrze sądzić to znaczy dobrze czynić. W ten sposób odnalazł niebo.

Wolność, Kondycja ludzka

Kondycja ludzka

Dobro, Rozum, Niebo,
Filozof

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*.

Ten utwór jest w domenie publicznej.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*. Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/micinski-podroze-do-piekiel>

Tekst opracowany na podstawie: Bolesław Miciński, *Podróże do piekieł*, Biblioteka Prosto z mostu, Warszawa 1937.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Uniwersytecką w Toruniu z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów Biblioteki.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopec, Aleksandra Sekuła, Paulina Patoka.

ISBN 978-83-288-5918-0

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przeznacz 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przeznacz darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).